

๑

เช้าวันหนึ่ง ใจกลางกรุงเทพมหานครที่คลาคล่ำไปด้วยรถรา กับ
เหล่ามนุษย์เงินเดือนที่เร่งร้อน ดิ้นรนหาเงินเลี้ยงปากท้องของตน เยี่ยมยุทธ
เดินทางมาถึงสำนักงานใหญ่ของ ‘ธนาหวัตร’ ธนาการที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ
ของประเทศ เขาเงยหน้ามองความยิ่งใหญ่ของธนาการธนาหวัตรอยู่สักครู่
ก่อนกระตุกมุมปากขึ้นนิดๆ พร้อมด้วยดวงตาเปล่งประกายวาววับขึ้นอย่าง
ประหลาด รอยยิ้มที่ฉาบอยู่บนหน้าคมคายนั้นช่างดูลึกกลับ ไม่สามารถ
คาดเดาได้ว่าเขารู้สึกอย่างไร เขาไม่รอช้า รีบก้าวขย่าวๆ เข้าไปในส่วนของ
สำนักงานด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ เลือดในกายของเขากำลังพลุ่งพล่าน สมอง
โลดแล่นถึงแผนการที่คิดไว้

เยี่ยมยุทธใช้เวลาไม่นาน เมื่อขึ้นสู่ชั้นดาดฟ้าแล้วก็ยืนตรึงตรอยู่
ริมขอบด้วยท่าทางน่าหวาดเสียว

“คนจะโดดตึก! ช่วยด้วย มีคนจะโดดตึก” เขาเรียกร้องความสนใจ
จากเหล่าพนักงานธนาหวัตรและผู้คนเบื้องล่างให้แตกตื่นกรี๊ดร้องโวยวาย
ตามแผนการของตน

นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เยี่ยมยุทธล้างมือเรียวยาวเข้าไปควักเอาธนบัตรดอลลาร์ปึกใหญ่ออกมาจากกระเป๋าทรงเกอ แล้วโยนเงินปึกนั้นไปบนอากาศ ก่อนมันจะปลิวกระจายและร่วงลงสู่พื้นดินเบื้องล่างที่มีผู้คนคอยจับจ้องเขาอยู่

“แบงก์จริงนี่หว่า” หญิงสาวคนหนึ่งเก็บธนบัตรดอลลาร์ขึ้นมาจากพื้นและพูดด้วยความตื่นตะลึง พาให้กลุ่มคนที่เฝ้ามองเยี่ยมยุทธอยู่ด้วยความหวาดเสียวระส่ำระสาย หันมามองลงเก็บเงินตามพื้นด้วยความวุ่นวายและหิวกระหาย

เยี่ยมยุทธมองการแก่งแย่งของผู้คนเบื้องล่างแล้วเหี้ยมดัย้ม ถอนหายใจออกมาด้วยความพึงพอใจ...เมื่อเรามีเงิน เราก็สามารถซื้อใจของมนุษย์ได้อย่างง่ายดาย

รถคันหรูแล่นผ่านฝูงชนที่ยืนรอกันอยู่หน้าธนาคารเข้ามาจอดหน้าประตูใหญ่

“มืออะไรกันหรือคุณพี่ระ” เปรมจิต ผู้กุมอำนาจสูงสุดแห่งชนาวัตรถามคนสนิท ทันทีที่ลงจากรถมาพร้อมกับปีนมุก ลูกสาวคนสวย

“มีไ้อ้บ้าที่ไหนไม่รู้ครับขึ้นไปบนดาดฟ้า ทำท่าเหมือนจะโดดตึก แล้วก็...” พี่ะรายงานหน้าเครียด พร้อมกับยื่น โทรศัพท์ของตนให้เปรมจิตและปีนมุกดูอย่างไม่สบายใจ

เปรมจิตกับปีนมุกมองภาพเคลื่อนไหวบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่เป็นการถ่ายทอดสดผ่านเฟซบุ๊กไลฟ์ให้เห็นการกระทำของเยี่ยมยุทธ

“ผมรักปีนมุก ปีนมุก ผมรักคุณ เรามาเป็นแฟนกันนะ”

เยี่ยมยุทธหันมาฉีกยิ้มร่ากับกล้อง แล้วตะโกนบอกรักปีนมุกสุดเสียง ทำเอาราชินีน้ำแข็งอย่างเปรมจิตกรีดเสียงลั่น ไม่พอใจ

“มันต้องการอะไร! ปีน! นายคนนี้นั่นเป็นใคร ยายปีน!”

ปีนมุกไม่สนใจคำถามด้วยน้ำเสียงกร้าวแข็งของแม่ ทันทีที่เห็นการกระทำของเยี่ยมยุทธ หัวใจหญิงสาวก็พองโตและหลุดลอยไปหาเขาทันที

เธอไม่ใช่สาวไร่ไถ่เพียงสา แต่เป็นสาวเปรี้ยวที่ผ่านความรักมาหลายครั้งและทำทุกอย่างตามที่หัวใจเรียกร้องเสมอ หญิงสาวรีบขึ้นลิฟต์ไปหาเยียมยุทธด้วยความตื่นเต้นดีใจ ตลอดชีวิตของเธอนั้นไม่เคยมีผู้ชายคนไหนบ้าร่ำทำและยอมทำทุกอย่างแบบนี้เพื่อเธอเลย

หลังจากเปิดเกมขอความรักจากปิ่นมุก เยียมยุทธก็ล้วงหยิบเหรียญดอลลาร์คู่ใจขึ้นมาหมุนสลั่บหัวก็้อยไล่ไปตามนิ้วเรียวยาวอย่างคล่องแคล่วด้วยท่าทางสงบนิ่ง สบายอารมณ์ และเพียงไม่กี่นาทีต่อจากนั้น ปิ่นมุกก็ขึ้นมาหาเขา ทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่เขาวางไว้

“คนบ้า เราเพิ่งเจอกันอาทิตย์ที่แล้ว คุณกล้าพูดคำนี้หรือคะ”

ท่าทางกระมิดกระเมี้ยนเขินอายของปิ่นมุกสร้างรอยยิ้มกว้างบนใบหน้าของเยียมยุทธ...การหลอกล่อให้เธอติดกับนั้นช่างง่ายดายเหลือเกิน

“ผมคิดถึงคุณ คิดถึงทุกวัน ในที่สุดคุณก็วิ่ง ‘ทะเลแนวต้าน’ ในหัวใจของผม” เยียมยุทธค่อยๆ เดินเข้าไปหาปิ่นมุกพาลงยิ้มสวย เขาเริ่มหัวเราะให้เธอหล่นหลงมากขึ้นเรื่อยๆ

สิ่งที่เยียมยุทธเก่งที่สุดคือการเงินและการใช้เสน่ห์ เขาเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบทั้งรูป ทรัพย์ และความสามารถ การทำให้ปิ่นมุกตกหลุมรักเขาไม่ใช่เรื่องยากเลย

“ผมบอกคุณแล้ว คราวนี้อยู่ที่คุณละนะ”

เยียมยุทธเดินเข้าไปกระซิบข้างหูปิ่นมุก สร้างความวาบวามขึ้นในใจพร้อมกับสอดกัญแจคีย์การ์ดห้องพักโรงแรมไว้ใ้ในกระเป๋าแบรด์เนมคู่ใจของเธอ ปิ่นมุกรู้สึกถึงน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นในกระเป๋า พอเหลือบลงไปมองและเห็นคีย์การ์ดห้องพักของเยียมยุทธแล้วก็อึ้ง ตกใจมาก

เยียมยุทธผล่ออกมามองหน้า สบตาสื่อความหมายกับปิ่นมุก ก่อนจะระบายยิ้มนิดๆ แล้วเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี จากปฏิกิริยาหัวไหนและสายตาที่ปิ่นมุกมองเขานั้น คาดเดาได้ไม่ยากว่าเธอจะต้องตกหลุมรักและรีบเดินทางมาหาเขาอย่างแน่นอน

รถสปอร์ตคันหรูเคลื่อนตัวออกจากถนนวู้ตด้วยความเร็วสูง เยี่ยมยุทธขับรถด้วยความสบายใจ รู้สึกพึงพอใจที่แผนการของเขาคืบหน้ามากในวันนี้...เขาไม่ได้ทำแบบนี้เพื่อขอความรักปิ่นมุก แต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเพื่อจะเข้าไปสืบทหาความจริงบางอย่างในถนนวู้ต...ความจริงเกี่ยวกับตัวตนของเขา ความจริงเกี่ยวกับครอบครัวที่เขาสูญเสียไป

เยี่ยมยุทธขับรถมาติดอยู่กลางสี่แยกไฟแดงซึ่งไม่ไกลจากโรงแรมที่พักของเขามากนัก พลันสายตาของเขาไปสะดุดอยู่กับซุ้มกิจกรรมจิตอาสาของมูลนิธิข้างทาง ภายในเต็นท์คลอล่าไปด้วยกลุ่มเด็กเล็กๆ และจิตอาสา มากหน้าหลายตาที่กำลังวาดรูประบายสีกันอยู่ แต่สิ่งที่จุดรั้งสายตาของเขา มากที่สุดเห็นจะเป็นผู้หญิงร่างเล็กคนหนึ่ง ดวงหน้าอ่อนใส แต่งตัวด้วยเสื้อผ้ายาลายการ์ตูน ผูกผมเกละเปลกๆ กำลังหัวเราะร่าพลางวิ่งไล่จับเด็กกำพร้าตัวแสบที่แอบหย่อนน้ำแข็งเข้าไปในหลังเสื้อของเธอเมื่อครู่

ท่าทางอ่อนโยนและใบหน้าเปื้อนยิ้มของเธอสะดุดใจเยี่ยมยุทธมาก เขาเฝ้ามองเธอต่ออีกหลายวินาทีจนกระทั่งรถคันหลังบีบแตรไล่เมื่อสัญญาณไฟเป็นสีเขียวมานานแล้ว เยี่ยมยุทธได้สติรีบใส่เกียร์แล้วเหยียบคันเร่งออกจากตรงนั้น ทั้งที่ภาพของหญิงสาวยังคงติดค้างคาอยู่ในใจ

หรือเพราะเธอทำให้เขานึกถึงความทรงจำวัยเด็กสมัยที่เขาอยู่บ้านเด็กกำพร้าขึ้นมา?

ช่างเถอะ พักเรื่องเธอคนนี้ไว้ก่อน...เยี่ยมยุทธพยายามสลัดเรื่องนี้ ออกจากหัว เขายังมีอะไรต้องจัดการอีกเยอะ ชายหนุ่มจอดรถแล้วรีบก้าว ยาวๆ ขึ้นห้องพักในโรงแรมหรู เขาจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่ปิ่นมุก จะมาถึง

เวลาเดียวกันนั้น หญิงสาวร่างเล็กที่เยี่ยมยุทธสะดุดตากำลังถูกโชคชะตาพัดพาให้มาเจอกับเขาในอีกชั่วโมงข้างหน้า สาวน้อยคนนั้นรับโทรศัพท์จากเปรมจิตที่กรีดเสียงดังลั่นด้วยความฉุนเฉียว

“ดาวเหนือ แกลยู่ไหน!”

“วันนี้วันหยุด เลยกาเด็กกำพร้ามาจัดกิจกรรมเลี้ยงอาหารค่ะ”

“ทั้งทุกอย่าง แกต้องไปตามหาปิ่นมุก มันไปหาผู้ชาย ผู้ชายที่ไหนก็
ไม่รู้ เดี่ยวฉันส่งคลิปกับข้อมูลที่อยู่ที่คุณสืบมาให้แกดู! ไปเดี๋ยวนี้! แล้วฉัน
จะส่งบอติการ์ดไปด้วย” เปรมจิตกริดเสียงออกคำสั่งตามความต้องการของ
ตัวเองแล้ววางสายไป ทั้งให้ดาวเหนือที่มึนงงประจําเป็นเลขาฯ คนสนิทของ
ปิ่นมุกถอนใจออกมาด้วยความเหนื่อยหน่าย

ดาวเหนือรีบเช็กพิกัดที่อยู่ของชายปริศนาที่เปรมจิตส่งมาให้แล้วรีบ
ออกวิ่งไป ในใจได้แต่ภาวนาว่าขอให้ตนไปถึงก่อนปิ่นมุก และสามารถ
เหนี่ยวรั้งเธอไว้ไม่ให้มีสัมพันธ์สวาทกับผู้ชายที่ยังไม่ได้ให้หลักประกันใดๆ
แก่เธอนอกจากคำหวานบนดาดฟ้า

ดาวเหนือมาถึงจังหวะเดียวกับที่ปิ่นมุกเดินเข้าไปกดลิฟต์

“คุณหนูจะไปไหนคะ”

“ดาวเหนือ! มาได้ยังไง” เสียงเรียกของดาวเหนือทำเอาปิ่นมุกสะดุ้ง
ตกใจมาก หญิงสาวหันกลับมามองดาวเหนืออย่างหัวน้ใจระคนสงสัย

“บังเอิญมางานอาสาแถวนี้ค่ะ อ๋อ! คีย์การ์ด จะขึ้นไปหาผู้ชายหรือ
คะ” ดาวเหนือที่พอเดาทางปิ่นมุกได้รับซิงพูดดักคอขึ้นก่อนจนปิ่นมุก
หน้าเสียไป

“เอ่อ...ก็...นี่! ขอร้องละ ไม่ต้องมายุ่งลักเรื่องได้ไหม”

“ช่างไหนะ ตรงไหนอ้วน ย้วย ไม่เป็นะไม่ได้เลยนะคะ แล้วนี่คุณจะ
ท้อไหมคะ มีตัวช่วยหรือยัง” ดาวเหนือเห็นปิ่นมุกตั้งท่าจะเหวี่ยงใส่จึงพูด
สวนทันควัน ด้วยความที่อยู่ด้วยกันมานานเพราะเป็นทั้งเพื่อนทั้งเจ้านาย
ที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็กๆ ดาวเหนือจึงรู้ว่าควรจะล่อหลอกถ่วงเวลา
ปิ่นมุกด้วยวิธีไหน

คำพูดของดาวเหนือได้ผล ปิ่นมุกเริ่มหน้าเหวียนไป ความมั่นใจถดถอย
ลงทีละนิดๆ

“ดาวเหนือ แก่ไม่ใช่แค่คนงาน แก่ยังเป็นเพื่อนรักฉันด้วยนะ ขอร้อง
ละ ไม่ต้องมายุ่งลึกรึ่กได้ไหม นะๆ” ด้วยความที่เอาแต่ใจตัวเอง เป็นคน
อยากได้อะไรก็ต้องได้ ปีนมุกเลยพลิกท่าที่จากเหยียดวินหันมาอดอ้อน
ขอร้องดาวเหนือแทน

แต่การอดอ้อนของปีนมุกไม่นานพอที่จะสร้างความอึดอัดลึกลงใจ
ให้แก่ดาวเหนือสัก เพราะทีมบอดี้การ์ดของเปรมจิตเดินทางมาถึงอย่าง
เร็วรี่

“อ้าย! ปล่อยๆ!” ปีนมุกเห็นบอดี้การ์ดของแม่แล้วแข็งสุดขีด ความ
โกรธ ผิดหวัง เสียใจพลุ่งพล่านมากจนเธออยากจะหันมาด่าทอต่อว่า
ดาวเหนือว่าเป็นเพื่อนทรยศ แต่ยังไม่ทันจะอ้าปากพูดอะไร ทีมบอดี้การ์ด
ก็เข้ามารวบตัว ปิดปากแล้วอุ้มเธอขึ้นรถตู้กลับไปส่งให้เปรมจิตทันที

ดาวเหนือยื่นส่งจรรยาบัตรของปีนมุกกลับสายตาไป จึงเห็นว่าปีนมุกทำ
ศิ่ย์การ์ดห้องของชายปริศนาตกอยู่ที่พื้น มือไวกว่าความคิด ดาวเหนือรีบ
คว้าศิ่ย์การ์ดมาไว้ในมืออย่างหมายมั่น พร้อมกับโทร. รายงานเปรมจิตทันที
ที่ภารกิจของเธอเสร็จสิ้นลง

“ทีมบอดี้การ์ดพาคุณปีนมุกกลับไปแล้วค่ะ”

“ดีมาก ที่นี้แกขึ้นไปหาคนที่ห้อง”

“หา! ขึ้นไปที่ห้องหรือคะ!” ดาวเหนือทวนคำสั่งของเปรมจิตเสียงหลง
ด้วยความตกใจ ไม่อยากเชื่อหู

“แกไปเจอมันนะ แล้วต่อโทรศัพท์ให้ฉันคุยกับมัน ขึ้นไปเดี๋ยวนี้เลย”

เปรมจิตออกคำสั่งเสียงเฉียบขาดจนคนฟังอย่างดาวเหนือหน้าจ๋อย
ไป ดูท่าภารกิจของปีนมุกและชายปริศนาจะไม่จบลงง่ายๆ อย่างที่เธอคิด
ไว้เลย

ดาวเหนือขึ้นลิฟต์มาถึงห้องสวีตหรูหรราราคาแพงที่ดูโอโงะ เธอใช้
ศิ่ย์การ์ดเปิดเข้ามาในห้องของชายปริศนาด้วยใจตุ้่มๆ ต่อมๆ แล้วค่อยๆ
ย่องเดินสำรวจไปทั่วเพื่อตามหาตัวชายเจ้าของห้อง

จังหวะเดียวกัน เยี่ยมยุทธเพิ่งออกจากห้องน้ำแล้วได้ยินเสียงประตูห้องเปิดพอดี มาถึงแล้วสินะ...เยี่ยมยุทธยิ้มกริ่มในใจ รีบคว้าชุดคลุมอาบน้ำมาสวมไว้อีกๆ แล้วเดินออกไปหาปืนมุก หมาตัวแรกที่จะใช้ในเกมของเขาทันที

เยี่ยมยุทธเห็นหลังโวๆ ของหญิงสาวกำลังเดินผ่านหน้าประตูห้องนอนแล้วไม่รอช้า รีบเข้าไปคว้าเอวนางไว้แล้วกอดจากด้านหลัง

“ว้าย!” ทันทีที่ถูกร่วงแขนกำยำของชายหนุ่มโอบกอด ดาวเหนือตกใจมากรีบหมุนตัวกลับพร้อมเงื้อมมือฟาดไปบนสนักรามได้รูปของชายหนุ่มดังเปรี้ยงด้วยกลไกการปกป้องตัวเอง

ปฏิกิริยาต่อต้านรุนแรงมากของหญิงสาวทำเอาเยี่ยมยุทธตกใจตระหนกได้ทันทีว่าคนที่เขาสวมกอดเมื่อครู่ไม่ใช่ปืนมุก แต่กลับเป็นผู้หญิงที่สะกดตาเขาตรงสี่แยกไฟแดงนั่นเอง

“นี่คุณ คุณเป็นใคร เข้ามาได้ยังไง”

คำถามผุดขึ้นในสมองของเยี่ยมยุทธมากมาย แต่ยังไม่ทันอัปาทถามอะไร หญิงสาวตรงหน้าก็ต่อสายโทรศัพท์มือถือแล้วยื่นส่งให้เขา

“ใครนะ” เยี่ยมยุทธมองหน้าหญิงสาวสลับกับโทรศัพท์มือถือที่เธอส่งมาให้อย่างไม่มั่นใจ แต่แล้วก็ยอมยื่นมือไปรับสายที่ต่อรอไว้แต่โดยดี

“สวัสดีครับ”

“ผู้ชายอย่างแก ฉันรู้ว่าคิดอะไรอยู่ เลิกยุ่งกับลูกสาวฉัน ไม่งั้นแะเจอดีแน่!” เสียงที่เต็มไปด้วยอำนาจของเปรมจิตแผดก้องออกมาจากโทรศัพท์ทำเอาเยี่ยมยุทธหน้าเสีย ตกใจมาก เปรมจิตรัวคำพูดดาทอใส่เยี่ยมยุทธเสร็จแล้วก็วางสายไปทันทีจนชายหนุ่มรู้สึกสับสน งุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

“ตกลงคุณเป็นใคร” เยี่ยมยุทธเริ่มไขข้อข้องใจด้วยการหันไปถามหญิงสาวคนสวยตรงหน้า

“ฉันชื่อดาวเหนือ ฉันเป็นเลขาฯ ของคุณปืนมุก” ดาวเหนือขีดหน้า

ตอบด้วยท่าทางอวดดีจนน่าหมั่นไส้

เยียมยุทธหรีตามองดาวเหนือตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยท่าทางสงสัย ถึงแม้ไม่แน่ใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหญิงสาวกับชนาภูวไตร แต่เขาเริ่มจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้แล้ว

“เอาไป แล้วไปตามปิ่นมุกมาให้ผม” เยียมยุทธเดินไปหยิบกระเป๋าสตางค์บนโต๊ะ แล้วควักเงินออกมาส่งให้ดาวเหนือด้วยท่าทางสบายๆ ง่ายๆ

ดาวเหนือเห็นท่าทางไม่เยีหระกับทุกสิ่งบนโลกของเยียมยุทธแล้วหน้าเหลือ เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผู้ชายคนนี้คิดว่า สามารถซื้อเธอได้ด้วยเงิน “พ่อแม่ฉันทำงานให้บ้านคุณปรมจิตตั้งแต่ฉันยังไม่เกิด พอฉันเกิดคุณปรมจิตก็ส่งเสียฉันเรียน ตอนฉันจมน้ำเกือบตายเพราะว่ายน้ำไม่เป็น ท่านก็ออกค่ารักษาให้ เงินแค่นี้น้อยเกินไปมั้งคะ”

“เข้าใจละ เขาไม่ได้เรียกเลขาฯ เขาเรียกคนใช้!”

ความเข้าใจของเขากระจ่างแล้ว เยียมยุทธพูดได้กลับด้วยวาจาเผ็ดร้อนจนดาวเหนือตัวสยดสยองราวใล้อย่างไม่พอใจ เยียมยุทธเองก็มองท่าทางปิ่นปิ้งไม่ยอมรับเงินของดาวเหนือด้วยความประหลาดใจ

“ฟังนะ ที่คุณพูดนะเศษเงินของคนรวย เขาก็แค่ใช้เงินซื้อใจคุณ ไม่ต้องไปจงรักภักดีหรอกนะ เอ้า...นี่ผมให้เพิ่ม” เยียมยุทธพยายามโน้มนำดาวเหนือหนักขึ้นด้วยการควักเงินออกมาอีกก้อน แต่ดาวเหนือไม่สนใจ เธอมองเขาอย่างรังเกียจ

“อื...ไ้ผู้ชายชั่ว นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ นะ คุณกำลังขอนอนกับเจ้านายฉันนะ ไม่ใช่ชวนมาใส่บาตร ฉันถึงจะยอมง่ายๆ” ดาวเหนือแสดงสีหน้ารังเกียจ ไม่มีประโยชน์ที่จะคุยกับคนเห็นแก่ตัวแบบนี้ เธอมองเยียมยุทธด้วยสายตาดูแคลนเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหมุนตัวตั้งท่าจะออกจากห้องไป

ท่าทางเซ็ดสะบัดและคำพูดเผ็ดร้อนของดาวเหนือสร้างความหงุดหงิดใจให้เยียมยุทธอยู่ไม่น้อย เขาเอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำที่ดื่มทิ้งไว้และมีน้ำแข็งติดกันแก้วอยู่ขึ้นมาเทใส่ลงไปในหลังเสื้อของดาวเหนือ

“อ้าย! ไฉนหนายบคาย คนบ้า นี่คิดจะทำอะไรน่ะ” ทันทที่ที่ก้อนน้ำแข็ง หล่นเข้าไปในหลังเสื้อ อากาเร็นวาบไปทั่วแผ่นหลังก็ทำเอาดาวเหนือกริ๊ดร้อง ดิ้นเร่าด้วยความตกใจ

“เมื่อไหร่เธออยู่ตรงสี่แยก ชอบทำงานจิตอาสาหรือ ทำไมถึงทำ ชีวิตนี้เป็นคนใช้ ก็เลยเผลอคิดว่าจะตายไปเป็นนางฟ้าจ้ะน่ะ” เยี่ยมยุทธยีน มองดาวเหนือพยายามล้วงเอาน้ำแข็งออกจากหลังด้วยความสะใจ ชำ้ยัง พุดจายั่วประสาทกวนโมโหหนักขึ้น

“คุณนี่มันตัวร้ายของแท้! ฉันไม่เข้าใจเลยว่าคุณหนูชอบคุณได้ยังไง!” ดาวเหนือล้วงน้ำแข็งออกจากเสื้อได้ในที่สุด สะบัดหน้าหันกลับมาอง เยี่ยมยุทธด้วยสายตาทุ่นแค้นแล้วเดินกระแทกสันปิ้งปังจากไป ทิ้งให้เยี่ยมยุทธยีนฉีกยิ้มร่า โบกมือบ้ายบายส่งอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

ทันทที่ที่ดาวเหนือเดินออกจากห้องไป เยี่ยมยุทธกลับมาทำหน้าที่เข้ม เครียดจริงจัง เขาทั้งตัวลงนั่งบนโซฟาอย่างแข็งๆ แผนการของเขาไม่สำเร็จ ดูเหมือนว่าทั้งเปรมจิตและดาวเหนือคือก้างชิ้นใหญ่ที่ขวางทางอยู่

ด้านหน้าโรงแรมที่พัก ดาวเหนือเดินปิ้งปังกระแทกสันลงมายืนมอง ด้วยความเจ็บแค้น...ไฉ้ผู้ชายเลย! ไฉ้ตัวร้าย! ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น หญิงสาวทำ หน้านี้ว่ากัดฟันกรอดด้วยความหงุดหงิดไม่พอใจ ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยเจอ ผู้ชายเลวร้ายขนาดนี้มาก่อนเลย!

จริงอยู่ว่าดาวเหนือต้องไปช่วยแก้ปัญหาารุ่งรังเรื่องแฟนเก่าของ ปิ่นมุกหลายครั้ง ทั้งนอกใจ ทั้งหลอกเอาเงินหรือแม้กระทั่งเกาะกระแสนายาทสาวคนเดียวของธนาวุตถ์ แต่ไม่เคยมีใครเลวร้ายถึงขนาดดัดปิ่นมุก มาโรงแรมตั้งแต่อาทิตย์แรกที่พบกันแบบนี้...ดาวเหนือปฏิกิริยากับตัวเอง ด้วยความรักและความจงรักภักดีที่มีต่อปิ่นมุกและเปรมจิต เธอจะไม่ยอม ให้นายตัวร้ายนี้เข้าใกล้นายของเธออย่างเด็ดขาด

เปรมจิตมีบุญคุณต่อครอบครัวของเธอมาก ตั้งแต่สมัยก่อตั้งธนาคาร

รุ่นแรกๆ แดน พ่อของดาวเหนือก็ได้รับตำแหน่งพนักงานขับรถ ส่วนเดือนเพ็ญผู้เป็นแม่ก็เป็นหัวหน้าแม่บ้าน คอยทำงานบ้านงานครัวอยู่ที่คฤหาสน์ศิลาทอง ต่อมาแดนที่ผิดหวังกับการเป็นนายทหารเรือเริ่มติดเหล้า ละเลยหน้าที่ ถึงกระนั้นเปรมจิตก็ไม่ทอดทิ้ง ให้แดนเปลี่ยนหน้าที่มาเป็นคนดูแลสวนของบ้าน และรับเงินค่าจ้างเป็นรายวันไป

จนเมื่อดาวเหนือคลอดออกมา เปรมจิตที่เพิ่งมีปิ่นมุกเหมือนกันเลยรับส่งเสียเลี้ยงดูดาวเหนือให้โตมาเป็นเพื่อนกับปิ่นมุก บุญคุณของเปรมจิตที่มีต่อครอบครัวของดาวเหนือนั้นท่วมท้นจนทำให้ดาวเหนือไม่ลังเลเลยที่จะทำงานเป็นผู้ช่วยปิ่นมุกตลอดไป ถึงแม้หลายครั้งจะต้องยอมเป็นที่รองรับอารมณ์เอาแต่ใจของปิ่นมุก

สิ้นสุดวันที่แสนเหนื่อยล้า ดาวเหนือเดินทางกลับมาถึงบ้าน เจอพ่อนอนเมาหลับ มือกอดขวดเหล้าอยู่หน้าบ้าน เหลือบมองเข้าไปในบ้านเห็นแม่นั่งสวดมนต์อยู่หน้าหิ้งพระ ข้างๆ ตัวมีกระเบื้องที่แม่เตรียมไว้สำหรับบูชาเลขเด็ด ความหวังของคนจนในช่วงปลายเดือน...ดาวเหนือมองภาพตรงหน้าแล้วได้แต่ทอดถอนใจ เธอนึกภาพไม่ออกว่าหากครอบครัวของเธอไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคุณเปรมจิตและปิ่นมุก ชีวิตของเธอสามคนพ่อแม่ลูกจะประทับประคองกันไปในทิศทางไหน

ยังไม่ทันที่ดาวเหนือจะได้ถอดรองเท้า เสียงโทรศัพท์มือถือรั่นกลางเก๋ากลางโคมของเธอก็ดังขึ้น ดึงความสนใจจากเดือนเพ็ญให้ออกจากสมาธิ

“ดาวเหนือ แกทรยศฉัน”

ดาวเหนือเปิดดูคลิปวิดีโอที่ปิ่นมุกส่งมา ปิ่นมุกเจ้าของเสียงกำลังยืนอยู่บนดาดฟ้าของธนาวันวัตร

“คุณหนู...ดาดฟ้า”

ภาพที่เห็นพาให้หัวใจของดาวเหนือกระตุกด้วยความหวั่นใจ เดือนเพ็ญเห็นท่าทางของดาวเหนือแล้วเดาได้ทันทีว่าปิ่นมุกกำลังก่อเรื่องให้

ทุกคนเดือดร้อนอีกแล้ว

“คุณหนูทำไมหรือңดาว”

“ต้องไปบอกคุณท่าน...ไม่...ไม่ได้ เดียวไปกันใหญ่” ดาวเหนือไม่ได้ยินคำถามของแม่ เธอรีบวิ่งออกจากบ้านไปด้วยความวิตกกังวลใจ กลัวว่าปิ่นมุกจะขาดสติจนทำอะไรเกินเลย

“เฮ้อ คุณหนูจอมป่วน ก่อเรื่องอีกแล้ว” เดือนเพ็ญมองตามท่าทางลูกลึลูลนของดาวเหนือแล้วได้แต่ทอดถอนใจ ปิ่นมุกเป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์ เป็นดรามามาตัวแม่ สร้างความลำบากให้ดาวเหนือมาตลอด

บนดาดฟ้าของรณานวัตร ปิ่นมุกนั่งพรวดพลอดทอดอาลัยอยู่ตรงบริเวณที่เยี่ยมยุทธยืนเมื่อเช้า ด้วยความเสียใจผิดหวังที่ไม่ได้ออกไปเจอกับเยี่ยมยุทธ

“คุณหนูไปทำอะไรตรงนั้นคะ เข้ามาคะ” ดาวเหนือรีบวิ่งกระหืดกระหอบขึ้นมามาหาปิ่นมุกด้วยความร้อนใจ และเธอยังร้อนใจหนักขึ้นเมื่อเห็นว่าปิ่นมุกนั่งหมีนเหม่น่าหวาดเสียวอยู่บนขอบกำแพง

“นั่งคนทรยศ เธอไม่ได้เป็นแค่เลขาฯ ฉันนับเธอเป็นเพื่อน แต่เธอกลับเข้าข้างแม่ฉัน” ปิ่นมุกตัวตวยตวยตากว้าง ตวาดเว็ดใส่ดาวเหนือด้วยความซุ่นแค้นใจ นึกโทษไปว่าเป็นเพราะดาวเหนือถ่วงเวลาตนเอาไว้ ทำให้ตนไม่ได้ไปเจอกับเยี่ยมยุทธ จึงระเบิดความอัดอั้นเสียใจออกมาทั้งน้ำตา “คุณเยี่ยมยุทธมาบอกรักฉันตรงนี้ เขาอุตส่าห์ทำเพื่อฉัน แต่ฉันทำอะไรให้เขาไม่ได้เลย”

ดาวเหนือมองปิ่นมุกร้องไห้ฟูมฟายแล้วระอาใจ ได้แต่ยืนถอนใจอยู่ตรงนั้น เธอนึกย้อนไปถึงเรื่องราวๆ ใดๆ ในอดีตของปิ่นมุก ทุกครั้งที่นายของเธอเจ็บปวดเสียใจมักทำร้ายตัวเองเพื่อประชดชีวิต มีทั้งโกนหัว บุกไปอาละวาดถึงบ้านของฝ่ายชายที่บอกเลิกและมีคนรักใหม่ไปแล้ว ทุกการกระทำที่ไร้สติของปิ่นมุกนั้นหากใครร้ายจะถูกนักข่าวเก็บภาพเอาไว้ได้ แล้วเอาไป

ลงข่าวหน้าหนึ่งเป็นที่โจษจันไปทั่วประเทศ แต่ผู้เป็นทั้งเจ้านายและเพื่อนรักของเธอก็ไม่เหลาบจำ ยังคงโหยหาความรักและเอาแต่ใจตัวเองตลอดมา

“ฉันเกิดมาบนกองเงินกองทอง มีเงินเป็นหมื่นล้าน แต่นั่นกลายเป็นคนที่ไม่มีความสุขที่สุดในโลก แม้จะมีแฟนสักคนยังทำไม่ได้” ปิ่นมุกร้องไห้ดัดพ้อต่อเนื่องไป น้อยใจในโชคชะตาของตัวเอง เพราะชีวิตของเธอนั้นถูกเปรมจิตบงการทุกอย่างก้าว ทำให้เธอไม่เคยมีอิสระและไม่สามารถทำอะไรตามใจตัวเองได้เลย

“ปิ่นมุก อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ เข้ามาข้างในเร็ว” จินดาลูกสาวของพระ ที่เป็นเพื่อนสนิทของทั้งดาวเหนือและปิ่นมุกปรากฏตัวขึ้นเพื่อช่วยเกลี้ยกล่อมปิ่นมุกอีกแรง

“คุณเย้ยมุกหุหุขุสำหรับสิ่งตายมาบอกรักฉันตรงนี้ ฉันอยากรู้สึกเหมือนที่เขารู้สึก”

“เดี๋ยวผีผลัก เดี่ยวเกิดล้ม เดี่ยวนกบินโฉบ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้นะ เข้ามาเร็ว” จินดาพยายามพูดเตือนสติปิ่นมุก

ใช้เวลาพักใหญ่ กว่าปิ่นมุกจะได้สติ หลังจากได้ระบายอารมณ์ด่าทอดัดพ้อดาวเหนือและชะตาชีวิต ปิ่นมุกก็หมุนตัวจะกลับเข้ามาด้านใน แต่เธอก้าวพลาดเสียหลักล้มกำลังจะร่วงออกไปด้านนอกอาคาร

“ว้าย!”

“คุณหนู!” ดาวเหนือไม่รอช้า รีบวิ่งเข้าไปคว้าตัวปิ่นมุกกลับมาด้านในได้อย่างปลอดภัย

ปิ่นมุกหันมามองดาวเหนือและจินดา สองสาวนี่คือเพื่อนสนิทที่อยู่ข้างเธอมาตั้งแต่ยังเด็ก อารมณ์อ่อนไหวย้ายมาซาบซึ่งในความรักของเพื่อนทั้งสอง

“เมื่อก็เธอช่วยชีวิตฉัน ฮือ...” ปิ่นมุกโผเข้ากอดดาวเหนือแน่น

“หน้าที่ของดาวเหนือคือดูแลคุณหนู ดาวเหนือไม่ยอมปล่อยให้คุณเป็นอะไรไปหรอกค่ะ” ดาวเหนือกอดตอบปิ่นมุกแน่น ทั้งดีใจและโล่งใจ

ที่ช่วยชีวิตปิ่นมุกเอาไว้ได้อย่างทันท่วงที

“ใจหายหมดเลย เห็นไหม พูดไม่ทันขาดคำ เราสามคนโตมาด้วยกัน
จินตนาการสักคนไปไม่ได้หรอกนะ อย่าทำอะไรบ้าๆ แบบนี้อีกเลยนะปิ่น”
จินตาริโปเข้ามากอดเพื่อนทั้งสองคนแน่นด้วยความเป็นห่วงระคนดีใจ
เหตุการณ์เพียงเสี้ยววินาทีเมื่อครูนั่นช่างน่ากลัวเหลือเกิน

ทั้งสามสาวกอดกระชับกันแน่นขึ้นด้วยความรักและห่วงใย มิตรภาพ
ของเพื่อนทั้งสามคนแน่นแฟ้นและดูเหมือนจะไม่มีใครมาทำลายลงได้

“เยี่ยมยุทธ อัจฉนันท์ นักเล่นหุ่น เจ้าของพอร์ตที่เริ่มจากศูนย์
ปัจจุบันมีมูลค่าหลายร้อยล้านในช่วงเวลาแค่ห้าปี ในประวัติบอกว่าเขาเกิดที่
เมืองไทย สามสี่ปีนี่ใช้ชีวิตท่องเที่ยวทั่วโลก จนเมื่อเดือนที่แล้วค่อยกลับมา
ที่เมืองไทย เขาให้สัมภาษณ์ว่าคราวนี้จะตั้งรกรากที่เมืองไทยครับ”

วันรุ่งขึ้น พี่ระสือประวัติของเยี่ยมยุทธมารายงานให้เปรมจิตฟังถึง
บ้าน เปรมจิตหน้าเข้มเครียดขึ้น รู้สึกไม่สบายใจ ตรงข้ามกับปิ่นมุกที่นั่งฟัง
ไปเล่นโทรศัพท์ไปอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ไปเจอกันที่ไหน”

“ปาร์ตีบ้านเพื่อนละ อาทิตย์ที่แล้ว”

“เจอกันตอนมาเนี่ยนะ พวกข้ามา รักสนุกเหมือนแกละลิ ฉันไม่ให้
คบ!”

เปรมจิตประเมนเยี่ยมยุทธผ่านคำพูดและการกระทำบ้าบิ่นเมื่อวาน
ด้วยความดูแคลน แต่ปิ่นมุกออกโรงปกป้อง ต่อล้อต่อเถียงกับแม่จน
บรรยาภาคในบ้านเริ่มร้อนระอุขึ้นเรื่อยๆ

“แก็บเป็นทายาทคนเดียวของธนาคารธนาวุฒิ อีกหน่อยต้องทำ
หน้าที่ดูแลธนาคารนี้แทนฉัน สามี่ของแก็บต้องเป็นคนดีกว่านี้ ที่สำคัญ จะรู้
ได้ยังไงว่ามันไม่ได้คิดจะปอกลอกแก็บ”

“เขาเป็นคนเก่ง คนฉลาด เขารวยเป็นร้อยๆ ล้าน”

“แต่ของแกเป็นหมิ่นล้าน เงินนะมันมีเวทมนตร์ดึงดูดคนให้มีความ
อยากไม่สิ้นสุด คนมีร้อยก็อยากมีพัน คนมีหมื่นก็อยากมีแสน มันไม่มีใคร
พอหรอก เพราะฉะนั้นแกห้ามไปพบเขาอีก!”

การปะทะคารมของสองแม่ลูกเป็นภาพชินตาที่ดาวเหนือเห็นเกือบ
ทุกวี่วัน เปรมจิตเจ้าเหตุผล เย็นชา ดุเด็ดขาด ยอมหักไม่ยอมงอ มีนิสัย
สวนทางกับลูกสาวอย่างป็นมุก ความขัดแย้งของทั้งสองคนสร้างความ
ลำบากใจให้แก่ดาวเหนือซึ่งเป็นคนกลางที่มักจะถูกบังคับให้เลือกข้าง

แต่กรณีนี้ใจของดาวเหนือเอนเอียงไปทางเปรมจิตมากกว่า เพราะ
ในบรรดาคนรักที่ผ่านมาของป็นมุก เธอไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนต่ำทราม
ไร้มารยาทเท่ากับเยียมยุทธ การบอกรักที่แสนระห่ำเมื่อวานนั้นก็ดูไม่จริงใจ
เลยสักนิด ยิ่งคิดอคติก็ยิ่งก่อขึ้น ดาวเหนือรู้สึกหวาดระแวง ไม่ไว้วางใจ
เยียมยุทธอะไรเลย

๒

“ผมขอโทษจริงๆ ครับที่ช้า นี่ผมทะเลาะกับช่างตักแต่งทุกวัน
อัดเขา บีเขาตามคำสั่งของคุณ” ธนู เลขาฯ คนสนิทรีบบอกเยียมยุทธขณะ
พาชมบ้านใหม่ที่เยียมยุทธซื้อไว้ และกำลังรอเวลาเข้าอยู่ถาวร

“ฉันตัวคนเดียว บ้านยิ่งใหญ่มากยิ่งเหงามา”

“อ้าว แล้วเจ้านายซื้อบ้านใหญ่ขนาดนี้ทำไมครับ”

“บ้านใหญ่โตก็แค่ใช้รอพ่อฉันรวย สิ่งที่สำคัญคือห้องทำงานต่างหาก”
เยียมยุทธพูดแล้วรีบก้าวฉับๆ ผ่านความหรรษาโอโง่งของบ้านไปอย่าง
ไม่ใส่ใจ เขามุ่งตรงไปยังห้องทำงาน

เยียมยุทธสร้างตัวมาจากอาชีพนักลงทุนในหุ้น เขาเป็นคนขยัน เวลา
ปกติเขาอยู่แต่ในห้องทำงาน มุ่งมั่นสร้างตัวด้วยวิธีเล่นแร่แปรธาตุหุ้นต่างๆ
ให้กลายเป็นเงิน

สำหรับเยียมยุทธ ความใหญ่โตของบ้านไม่อาจเยียวยาความว้าเหว
ของเขาได้ เยียมยุทธสูญเสียครอบครัวคือพ่อแม่และน้องสาว จนต้องไป
อาศัยอยู่บ้านเด็กกำพร้าตั้งแต่ยังเล็ก การสูญเสียครอบครัวครั้งนั้นติดปกติ

เกินกว่าจะเป็นอุบัติเหตุไฟไหม้ธรรมดา จากที่ตามสืบมาเขาพบว่ามิเบาะแส
หลายๆ อย่างบ่งชี้ไปทางฆาตกรรม และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเกี่ยวกับธนาหวัตร

นี่เป็นสาเหตุที่เยี่ยมยุทธทำตัวลึกลับ เขาพยายามเข้าไปหาความจริง
เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่แผนการครึ่งก่อนของเขากลับต้องสะดุด พังไม่เป็นท่า
เพราะก้างขวางคอชิ้นใหญ่ที่ชื่อว่าดาวเหนือ...คิดแล้วถอนหายใจออกมา
เฮือกใหญ่ ดูเหมือนว่าเขาจะต้องจัดการดาวเหนือออกไปให้พ้นทาง

ตกค่ำ หลังจากไปทำงานที่ธนาหวัตร และดูแลเป็นมุกเรียบร้อยแล้ว
'ยายก้างขวางคอชิ้นใหญ่' ก็กำลังนั่งรูนี้อยู่หน้าไนต์บาร์กลางเก่ากลางใหม่ที่
ปิ่นมุกยกให้ ดูแลเพจขายครีมออนไลน์ที่ตนเปิดไว้เพื่อหารายได้เสริม
แม้ว่าการทำงานที่บ้านศิลาทองและธนาหวัตรจะทำให้ครอบครัวของ
ดาวเหนือมีรายได้ แต่มันก็ยังไม่เพียงพอกับรายจ่ายที่ร่วไหล จนแดนต้อง
ไปกู้หนี้ยืมสินนอกระบบ

ระหว่างที่ดาวเหนือกำลังนั่งเฝ้ารอแอร์เตอร์ของลูกค้าอยู่นั้น
โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นจนเธอหลงนึกไปว่าเป็นลูกค้า รีบกดตอบรับด้วย
น้ำเสียงสดใส

“แม่ค้าครีมหน้าแดงรับสายค่ะ”

“ครีมหน้าแดง? ขายของออนไลน์นั้นหรือ”

“คุณเยี่ยมยุทธ คุณเอาเบอร์ฉันมาจากไหน” เสียงทุ้มต่ำที่ลอดผ่าน
สายมานั้นคุ้นหูจนดาวเหนือตกใจ

“นัดคุณปรมจิตให้ผม หกโมงเย็นพรุ่งนี้”

แต่ยังไม่ทันที่จะอ้าปากถามอะไร เยี่ยมยุทธก็ชิงพูดความต้องการ
ของตัวเองจบและวางสายไปแล้ว!

อีตานี้ไปเอาเบอร์ฉันมาจากไหน แล้วคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้มาสั่ง
ฉัน! ความสับสนและหงุดหงิดพลุ่งขึ้นปะปนกันอยู่ในสมอง ดาวเหนือวาง
โทรศัพท์ลงบนเตียงโครมใหญ่ แล้วกลับมานั่งฮึดฮัดไม่พอใจ หน้อย...

“ไอ้ตัวร้าย คิดจะลงดีกับฉันหรือ ได้! เราจะได้เห็นกัน!”

ดาวเหนือเก็บอาการชุ่นซ้องเรื่องเยียมยุทธไว้ในใจ แล้วเอาไปปรึกษา
กับเปรมจิตและพระในวันรุ่งขึ้น

“แปลก! จะจีบสาว แต่ขอพบแม่เขา ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขารังเกียจเนียนะ”

“เรียกร้องความสนใจหรือเปล่า...ประวัติเขาเป็นเด็กกำพร้า โตมา
ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มีคนรับไปเลี้ยงก็อยู่ไม่ทน คนไม่มีหัวนอนปลายเท้า
แบบนี้ฉันรับไม่ได้”

พฤติกรรมพิลึกของเยียมยุทธทำเอาเปรมจิตและพระสับสนงงงไป
ตลอดเวลาหลายสิบปีที่เปรมจิตเป็นประธานใหญ่ธนาคารธนาวุฒิ มีแต่
คนนอนนุ่มเกรงขาม ไม่เคยมีใครท้าวหาญและกล้าทำแบบนี้กับเธอ

“ให้พบเถอะครับ ยิ่งขัดขวางคุณหนูจะยิ่งอาละวาด ผ่อนปรนบ้าง
อีกหน่อยก็เลิก เหมือนแฟนเก่าทุกคน”

หลังจากที่หนึ่งไปสักครู่ พระก็เอ่ยขึ้นมาอย่างใจเย็น ด้วยท่าทางสุขุม
และมีเหตุผลของเขาทำให้เปรมจิตที่กำลังเดือดเริ่มสงบลง

“ก็ได้” ในที่สุดเปรมจิตตัดสินใจตอบรับการนัดหมายของเยียมยุทธ
เธอออกคำสั่งดาวเหนือให้โทร. ตามชายหนุ่มเข้ามา แม่สิ๊กๆ แล้วในใจของ
เปรมจิตจะรู้สึกต่อต้านเยียมยุทธ แต่การเรียกเข้ามาประเมินดูท่าทีอีกฝ่าย
ตามคำแนะนำของพระก็เป็นความคิดที่ไม่เลวเหมือนกัน

คำสั่งของเปรมจิตนั้น ดาวเหนือออกจะตะขิดตะขวงใจอยู่บ้าง แต่
เธอก็ต้องทำ แม้ว่าในใจของเธอจะค้านหัวชนฝาไม่อยากยุ่ง ไม่อยากเสวนา
กับผู้ชายคนนี้ แต่สิ่งที่เธอทำได้มีเพียง...

“ค่ะ” คำเดียวสั้นๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของเจ้านาย

ทันทีที่ได้รับการติดต่อจากดาวเหนือ รอยยิ้มประหลาดปรากฏขึ้น
บนใบหน้าของเยียมยุทธ เขาใช้เวลาตลอดทั้งวัน นั่งเฝ้าตื้อชายหนุ่มกับ

พจนีย์ โบรกเกอร์คู่มือผ่านวิดิโอคอลอย่างอารมณ์ดี ก่อนที่จะอาบน้ำแต่งตัว ด้วยเสื้อผ้าวราคาแพงแล้วขับรถออกมาที่ถนนวัตรตามเวลานัดหมาย

เยี่ยมยุทธเดินลงจากรถมาเจอดาวเหนือยื่นหน้ามู่อรับตนอยู่อย่างจำใจ เขาไล่สายตามองการแต่งตัวที่เต็มไปด้วยลายการ์ตูนของดาวเหนือ แล้วนิ้วหน้าใส่หญิงสาวอย่างเหยียดๆ ดูแคลน

“ชุดที่มีตุ๊กตาเนี่ย เคยคิดไหมว่ามันปัญญาอ่อนน่ะ ก็วิชาการแต่งตัวให้ดูดีได้ในเนื้ตะนะ เขามีเยอะ” เยี่ยมยุทธตั้งใจพูดยียวนกวนประสาทดาวเหนือ แล้วรีบก้าวฉับๆ ขึ้นลิฟต์ไป ปลอบให้ดาวเหนือยืนอึ้ง หน้าขาวาบกับคำพูดถากถางอยู่สักพัก แล้วจึงเดินกັดฟันกรอดตามขึ้นลิฟต์มาพร้อมกัน

ไอ้คนปากเสีย! ไอ้คนไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษ!

ตลอดเวลาที่อยู่ในลิฟต์ ในสมองดาวเหนือผุดสารพัดคำด่าที่เธออยากตะโกนใส่หน้าเยี่ยมยุทธ คำวิจารณ์เจ็บแสบของเขาทำลายความมั่นใจจนเธอหวั่นไหว ดาวเหนือลอบมองเงาตัวเองที่สะท้อนจากประตูลิฟต์อย่างเครียดๆ แต่ความสูงใหญ่ของเยี่ยมยุทธทำให้เขามองเห็นทุกการกระทำของเธอ

“ไม่ต้องมองหรอก เชื้อเถอะน่าว่ามันปัญญาอ่อนจริงๆ”

อีกแล้ว...นายตัวร้ายฟันคำพูดเจ็บแสบออกมาเล่นงานเธออีกแล้ว ดาวเหนือเฝ้าปากกັดฟันแน่น พยายามอดทน เธอได้แต่ภาวนาให้ลิฟต์รีบขึ้นไปถึงที่หมายโดยเร็ว เพื่อตนจะได้เป็นอิสระจากอิตาเยี่ยมยุทธนี้

“แล้วไปทำงานจิตอาสาให้เด็กพวกนั้นมานานเท่าไรแล้ว อีกหน่อยก็เบื่อ เดียวก็ต้องทิ้งเขา”

แต่ดูเหมือนซุนนรกในลิฟต์ของดาวเหนือจะไม่สิ้นสุดลงง่ายๆ คำพูดวิพากษ์วิจารณ์เผ็ดร้อนตั้งแต่เรื่องการแต่งตัวตลอดจนการเป็นจิตอาสาที่บ้านเด็กกำพร้าของเยี่ยมยุทธ คือฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ความอดทนของดาวเหนือขาดผິง

“ใช่ ฉันเป็นแค่คนใช้! ฉันมีหนี้สิน เงินเดือนชักหน้าไม่ถึงหลัง ฉัน

“ไม่มีปัญญาซื้อชุดหุราคาแพงเหมือนพวกเทวดานางฟ้าอย่างคุณ” ดาวเหนือหมดความอดทน รีบหมุนตัวกลับมาประจันหน้ากับเยียมยุทธด้วยสายตาดูกร้าวจริงจังจนเข้างี้ ตกใจไป “ส่วนเรื่องจิตอาสา ตอนเก่าขอบพ้อฉันติดเหล้า แม่ฉันบ้าทำบุญ ฉันถูกทิ้งไว้ที่บ้าน ไม่มีเงิน ไม่มีข้าว ฉันก็เลยไปขอข้าวที่มูลนิธิกิน ฉันไม่ต่างจากเด็กกำพร้าพวกนั้น ฉันจะทิ้งเขาทำไม”

ดาวเหนือพรั่งพรูความรู้สึกที่อัดอั้นตอบโต้เยียมยุทธทั้งที่ไม่ได้ถามเยียมยุทธตระหนักได้ทันทีถึงชีวิตอันเหนื่อยล้าของดาวเหนือ

ร่างกายเล็กๆ ของเธอค่อยๆ ก้าวขยับเข้าไปหาร่างใหญ่ของเยียมยุทธอย่างช้าๆ ทำทางเอาเรื่อง...พอกันที! ไม่ไหวแล้ว ต่อจากนี้ฉันจะไม่ยอมให้เขาดูแคลนอีกต่อไป

ตาสบตา ประจันหน้าตรงนั้นอยู่หลายวินาที
ตึง!

ทันทีที่ถึงจุดหมาย ประตูลิฟต์ก็ดังเปิดออกเหมือนระฆังช่วยชีวิต ทำทางเล็กพริกขี้หนูของดาวเหนือทำเอาเยียมยุทธรู้สึกทั้ง ร่างเล็กๆ ที่พยายามจะทำตัวเกร่งกล้าของเธอทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะแก้มองและฟังเธอหวีดร้องด้วยความตกใจ

พลันฝ่ามือใหญ่ของเยียมยุทธคว้าหมับเข้าที่ก้นของดาวเหนือ พร้อมกับยกคิ้วหลีวตาให้

“อ้าย ไช้บ้า!”

“แค่จะบอกว่าเด็กกำพร้าวัยอนุบาลเอน้ำแข็งใส่เสื้อ เด็กประถมจับกันพี่เลี้ยง คุณเจอหรือยัง”

เยียมยุทธทิ้งทวนคำพูดจนประสาทเป็นครั้งสุดท้าย แล้วก้าวฉับๆ ออกจากลิฟต์ไปยังห้องเปรมจิต ทิ้งให้ดาวเหนือยืนตกใจอ้าปากหวอ ทั้งโกรธทั้งอายต่อการกระทำของเขาอยู่เพียงลำพัง

แปลก! ผู้หญิงคนนี้แปลกมากในสายตาของเยียมยุทธ เธอดูไม่เหมือนผู้หญิงทั่วไปที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขา ไม่ห้วนไหว ไม่ลุ่มหลง

ในเสน่ห์ของเขา ไม่สามารถซื้อได้ด้วยเงิน แล้วไหนจะดวงตากลมโตที่เต็มไปด้วยความจริงใจนั้นอีก เยี่ยมยุทธหน้าเครียด ในสมองคิดวนแต่เรื่องของดาวเหนือ...สำหรับเด็กกำพร้าที่ไม่มีพ่อแม่ ภาพลักษณ์พี่เลี้ยงสาวใจดีที่อาสาทำงานดูแลที่บ้านเด็กกำพร้าคือสิ่งคุ้นเคย มันคือภาพลักษณ์ที่ติดตัวดาวเหนือและทำให้เขาหัวน้ําไหลดังแต่ครั้งแรกที่เจอ

ช่างเถอะ ก็แค่ผู้หญิงพึ่ๆ ที่ชอบแต่งตัวประหลาดๆ จะไปสนใจอะไรกันนักกันหนา...เยี่ยมยุทธส่ายหน้าแรงๆ พยายามสลัดความคิดเรื่องดาวเหนือออกจากหัว แล้วกลับมาโฟกัสที่ภารกิจของตัวเอง สายตาของเยี่ยมยุทธจ้องมองไปที่ประตูห้องของเปรมจิตตรงหน้าด้วยความมุ่งมั่น ไม่ว่ายังวันไหนเขาจะต้องได้ความคืบหน้า จะไม่ยอมกลับบ้านมือเปล่าโดยที่ไม่ได้เบาะแสร้อยอะไรเพิ่มเติมเด็ดขาด

ทันทีที่เยี่ยมยุทธเดินก้าวเข้าในห้องของเปรมจิต ประธานหญิงคนแรกและคนเดียวของรณานูวัตร เปรมจิตก็ทำให้เยี่ยมยุทธรู้ว่าเธอคือเลือนอนกินที่รอให้เหยื่ออย่างเขาเดินเข้ามาหา เพราะทันทีที่เขาเปิดปากยื่นข้อเสนอขอเข้ามาทำงานในรณานูวัตรแบบไม่เอาเงินเดือน เปรมจิตก็สามารถสืบหาประวัติของเขาขึ้นมาได้แฉ่ง ดีแต่กทุกประตูจนเยี่ยมยุทธจนด้วยคำพูด ยอมพ่ายแพ้ไป เปรมจิต คีลาทอง ยายราชินีน้ำแข็งนี้ร้ายกว่าที่เขาคิดไว้มากทีเดียว

การเจรจาของเยี่ยมยุทธและเปรมจิตปิดฉากลงอย่างรวดเร็วจนดาวเหนือรู้สึกลึกลับโลด สะใจมากที่เยี่ยมยุทธเสียหน้า เธอพยายามควบคุมสติและอารมณ์ของตัวเองให้เรียบนิ่งไว้ในขณะที่ต้องเดินลงไปส่งเยี่ยมยุทธออกจากตึกสำนักงาน

ดาวเหนือเดินนำทางสูงใหญ่ของเยี่ยมยุทธกลับมาตามโถงทางเดินผ่านห้องอนุสรณ์และห้องทำงานต่างๆ ไปยังลิฟต์ คำแล้ว พนักงานกลับบ้านจึงออกจากตึกไปหมดแล้ว ดาวเหนือได้แต่นึกอย่างลึกลับโลดว่านี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้เจอกับผู้ชายปากร้ายอย่างเยี่ยมยุทธ

“อืม ชักสงสารคุณเป็นมุก มีแม่โคตรดู ผมขอไปเข้าห้องน้ำนะ”

การหลุดพ้นเป็นอิสระจากนายตัวร้ายไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด เยี่ยมยุทธเริ่มมีอาการสั่นส่าย ดวงตาค้นหาบางอย่าง เขาแผ่นแผ่นวิ่งเข้าห้องน้ำไป

ดาวเหนือได้แต่ยืนอึ้ง เบื่อหน่ายคนสืลามาก เอาวะ...ไหนๆ ก็จะได้เจอกันครั้งสุดท้ายแล้ว ดาวเหนือตัดสินใจยืนรอเยี่ยมยุทธอยู่ที่หน้าประตู สลับกับก้มมองนาฬิกาข้อมือของตัวเองด้วยความกระวนกระวายใจ

“เร็วๆ นะคะ ชั้นนี้กำลังจะปิด พอลูกของท่านกลับ ตึกจะปิดทันทีเพื่อรักษาความปลอดภัย” ดาวเหนือตะโกนเข้าไปในห้องน้ำ แล้วรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาติดต่อกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยข้างล่างให้เลื่อนระบบการล็อกนรภัยของชั้นนี้ออกไปอีกนิด

“ท่านประธานเสร็จแล้วค่ะ กำลังจะลงไป แต่ฉันกับแขกยังไม่ได้ลงนะคะ อย่าเพิ่งล็อกชั้นนี้นะคะ ขอเวลาสิบห้านาที แค่นี้ห้านาทีค่ะ”

ในขณะที่ดาวเหนือกำลังง่วนอยู่กับการคุยโทรศัพท์ ขอร้องอ้อนวอนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่นั้น เยี่ยมยุทธอาศัยจังหวะนี้หลบออกมาจากห้องน้ำแล้ววิ่งกลับไปห้องอนุสรณ์ สถานที่แสดงประวัติศาสตร์อาคาร

คิดหรือว่าคนอย่างเขาเข้าถ้าเสียแล้วจะไม่ได้อะไรติดไม้ติดมือไปด้วย

ภายในห้องอนุสรณ์ เต็มไปด้วยรางวัลเกียรติยศจากสมาคมการเงินต่างๆ ระดับโลก ตลอดจนรูปภาพของผู้บริหารรุ่นต่างๆ ที่ก่อตั้งธนาคารธนาคารู่วัตรแห่งนี้...ไม่มีใครรู้ว่าพ่อของเขา นนท์ อัฐอนันต์ คือผู้ก่อตั้งธนาคาร โดยถือหุ้นร่วมกับ นายโตมร ศิลาทอง สามีมของเปรมจิต เมื่อกิจการธนาคารแข็งแกร่ง เสร็จศึกจึงฆ่าขุนพล หนังสือพิมพ์ลงข่าวใหญ่โตว่าเพลงใหม่ที่บ้านของเขาอาจเป็นการลอบวางเพลิงเพื่อให้โตมรเข้าครอบครองธนาคารแต่เพียงผู้เดียว แต่เพียงไม่กี่วันข่าวก็เงียบหายไป คดีจบลงที่อุบัติเหตุไฟฟ้าลัดวงจร พ่อแม่ของเขาตาย น้องสาวที่ยังแบเบาะหายสาบสูญ

เยี่ยมยุทธรีบหยิบมือถือของตัวเองขึ้นมาถ่ายรูปเก็บภาพเบาะแส

ต่างๆ หากคิดนั้นเป็นฆาตกรรม แม้โตมรจะตายไปแล้ว แต่เขาจะเอาผิดทุกคนที่เข้าร่วม ทุกคนที่ได้รับผลประโยชน์จากความตายของพ่อแม่ต้องรับผิดชอบ และที่สำคัญที่สุด เยี่ยมยุทธต้องการตามหาน้องสาวของเขา เขารู้สึกได้ว่าน้องสาวของเขายังมีชีวิตอยู่!

พลันสายตาของเยี่ยมยุทธสะดุดเข้ากับรูปสี่จางๆ ที่อยู่ลึกเข้าไปด้านในชั้นวางเหรียญรางวัล เยี่ยมยุทธค่อยๆ ล้วงมือเรียวยาวของตนเข้าไปหยิบรูปนั้นออกมาดูชัดๆ

บรรยากาศในภาพเหมือนเป็นงานเลี้ยงบริษัท มีเปรมจิต โตมรผู้เป็นสามีนั่งอยู่ตรงกลาง รายล้อมไปด้วยแขกเหรื่ออีกสามสี่คน บรรยากาศดูครึกครื้น เยี่ยมยุทธจ้องเขม็งไปที่หนุ่มสาวคู่หนึ่งที่กำลังนั่งยิ้มอยู่ข้างๆ เปรมจิต ถึงแม้ว่ารูปภาพนั้นจะเลื่อนรางไปตามกาลเวลาแล้ว แต่เขาจำได้ทันทีว่าหนุ่มสาวคู่นี้คือหนัดและสุดาพ่อแม่ของตน

“พ่อกับแม่...” อาการปวดแปลบแปลนขึ้นมาในหัวสมองเฉียบพลันจนเยี่ยมยุทธแทบจะทรงตัวยืนไม่ไหว สมองของเขาถูกบีบคั้น ชมับแต่นตบๆ จนตาเริ่มพร่ามัว มองไม่เห็นพื้นข้างหน้า เยี่ยมยุทธพยายามประคองสติบังคับตัวเองให้ถ่ายรูปเก็บภาพนี้เอาไว้ สมองของเขาเริ่มสั่งการผิดปกติทำให้เขาได้ยินเสียงเด็กอ่อนร้องไห้โยเยอย่างน่าสงสาร

“ไย้ย!” อาการทางประสาทเริ่มเล่นงานหนักขึ้นจนเยี่ยมยุทธทนไม่ไหว ร่างกายสูงใหญ่ของเขาทรุดลงนอนกองกับพื้น บิดเร่าทรมนทราญด้วยความเจ็บปวด ในสมองของเขามีภาพรูปโหลสลับนวนไปวนมาพาให้เขาลับสน จนในที่สุดสติของเยี่ยมยุทธก็ดับวูบลงไปพร้อมๆ กับภาพเหล่านั้นและเสียงเด็กร้องไห้

ในห้วงแห่งความฝัน ไฟกำลังไหม้ลุกลามไปทั่วบ้านทั้งหลัง นนทวิงหน้าต่างตื่นเข้ามาหาลูกชายวัย ๗ ขวบที่ยืนร้องไห้ตกใจอยู่กลางบ้านด้วยความหวาดผวา

“บ้านไฟไหม้ พ่อ!”

“พ่อมาแล้วลูก” นนท์รีบอุ้มลูกชายสุดรักเอาไว้ในอ้อมแขน แล้วออกวิ่งไปยังประตูบ้านซึ่งเป็นส่วนเดียวที่ไฟยังลามไปไม่ถึง

แต่โชคชะตากลับเล่นตลก เมื่อซื้อคานขนาดใหญ่วิ่งลงมาทับร่างของนนท์ไว้ จังหวะเดียวกับที่คนที่ใช้เรือวเรงมหาศาลโยนร่างเล็กๆ ของลูกชายออกนอกประตูไปได้อย่างทันที

“พ่อ!”

“ไปสิลูก วิ่งออกไป ไป!”

ทันทีที่เด็กชายลุกขึ้นทรงตัวได้ เขาตั้งใจจะวิ่งกลับเข้ามาหาพ่อด้วยท่าทางเสียขวัญ

นนท์พยายามออกแรงดิ้นรน กระเสือกกระสน หาทางเอาตัวรอดอย่างสุดกำลัง แต่ด้วยแรงกดทับมหาศาลของชื่อไม้อันใหญ่ ทำให้นนท์รู้ตัวดีว่านี่เป็นวาระสุดท้ายในชีวิตของตัวเองแล้ว

“รีบหนีไป ไปหาแม่กับน้อง เร็วเข้า!” นนท์ใช้ลมหายใจเฮือกสุดท้ายพูดจาลังเสียลูกชายสุดรักสุดดวงใจ แล้วแน่นิ่งหมดลมหายใจไปต่อหน้าต่อตาเด็กชาย

เด็กชายแก๋ยืนมองร่างของพ่อถูกไฟกลืนกินเข้าไปที่ละนิดด้วยความตกใจ เขาตัดสินใจอย่างยากลำบากออกวิ่งด้วยฝีเท้าเล็กๆ ตามคำสั่งเสียงที่พ่อให้ไว้

“แม่!” เด็กชายวิ่งร้องให้น้ำตานองหน้าเข้าไปในมุมหนึ่งของสวน จนเจอร่างของแม่ซึ่งนอนหลับไว้เร็วแรงอยู่ เด็กชายตกใจมาก รีบวิ่งเข้าไปหาแม่ทันที “แม่ ช่วยด้วย พ่ออยู่ในบ้าน”

“แก๋วลูกแม่” ทันทีที่ได้ยินเสียงของเด็กชาย สูด้าผู้เป็นแม่รีบอ้าแขนออก แล้วพยายามใช้เรือวเรงเฮือกสุดท้ายส่งต่อเด็กหญิงตัวเล็กๆ ลูกสาวที่เธอพยายามปกป้องจนตัวเองได้รับบาดเจ็บให้แก่เด็กชาย

“ดูแลน้อง ดูแลน้อง” สูด้าเฝ้ากับลูกชายคนโตทั้งน้ำตาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะแน่นิ่งหมดลมหายใจไปอีกคน ท่ามกลางเสียงร้องเรียก

และร้องไห้อย่างน่าสงสารของเด็กทั้งสองคน

“แม่! แม่จำ!”

“คุณเยียมยุทธ คุณเยียมยุทธ”

เสียงของดาวเหนือคล้ายดังแว่วมาจากที่ไกลๆ พาให้สติของเยียมยุทธกลับคืนมา เขาสะลึมสะลือพยายามขยับร่างกายใหญ่โตของตัวเองทั้งที่สายตายังพร่ามัว จนดาวเหนือทนมไม่ไหววิ่งเข้ามาช่วยประคองเขาขึ้นมาหนึ่งฟingers

“คุณไม่สบายหรือ เกิดอะไรขึ้นคะ”

“ปวดหัว ไม่เกรนนะ”

“ฉันทำอะไรได้บ้าง นวดขมับดีไหม”

“น้ำร้อนสลับน้ำเย็น”

ดาวเหนือรีบวิ่งผ่านหน้าของเขากลับจากห้องไป และกลับเข้ามาอย่างรวดเร็วพร้อมกับผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นและน้ำเย็นอย่างละผืนตามที่เขาร้องขอ

“มานีก่อนคะ มานอนตรงนี้” ดาวเหนือทิ้งตัวลงนั่งข้างเยียมยุทธแล้วค่อยๆ ประคองเขาให้นอนหนุนตักของเธอ “ปวดหัวไม่เกรน อาการหนักได้ขนาดนี้เลยหรือคะ”

ดาวเหนือพูดขึ้นพลางใช้ผ้าขนหนูค่อยๆ เช็ดไปตามใบหน้าคมคายของเยียมยุทธอย่างเบามือและระมัดระวัง

เยียมยุทธยังสายตาทะลึงๆ จนไม่สามารถเห็นสีหน้าของดาวเหนือได้ชัด แต่เขาสัมผัสได้ถึงความรักห่วงใยและความอบอุ่นของหญิงสาว

“ในความมืด เราจะมองเห็นแสงดาว” ผู้หญิงคนนี้เป็นคนดี เขาสามารถสัมผัสได้ด้วยหัวใจ ทุกการกระทำของเธอนั้นกลั่นมาจากเนื้อแท้ข้างในที่มีความอบอุ่นจริงใจให้แก่ทุกคน

“คุณเยียมยุทธว่าอะไรนะคะ” ดาวเหนือถามขึ้น เพราะได้ยินที่เยียมยุทธพิมพ์คำในลำคอไม่ถนัดนัก

อาการปวดหน่วงในสมองยังคงเล่นงานเยี่ยมยุทธอย่างต่อเนื่อง จนเขาอ่อนล้า เริ่มจะทนไม่ไหว

“นี่คุณ เยี่ยมยุทธคะ” สติของเขาเริ่มวูบวาบ กิ่งหลักกึ่งต้นจนดับวูบลงไปอีกครั้ง ท่ามกลางเสียงร้องเรียกที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลของดาวเหนือ

เยี่ยมยุทธรู้สึกตัวตื่นขึ้นและพบว่าตัวเองกำลังนอนพักพื้่นอยู่ที่โรงพยาบาล อาการปวดหน่วงในสมองหายไปแล้ว เขาพยายามรวบรวมสติคิดทบทวนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ แต่สายตาของเขากลับไปสะดุดกับร่างเล็กๆ ของดาวเหนือที่พุบหลับอยู่ข้างๆ เตี้ยง หัวใจกระตุกวบ ความซาบซึ้งใจแล่นขึ้นมา

แรงขับตัวของเยี่ยมยุทธพาให้ดาวเหนือรู้สึกตัวตื่นขึ้น ทันทีที่เธอเห็นว่าเยี่ยมยุทธตื่นแล้วจึงกระวีกระวาดลุกขึ้นมาดูอาการของเขาด้วยความห่วงใย

“นี่ผมสลบไปนานแค่ไหน”

“สามชั่วโมงแล้วค่ะ ห้าทุ่มแล้ว คุณมีญาติไหมคะ ฉันจะได้แจ้ง”

ท่าทางวิตกกังวลของดาวเหนือสร้างความรู้สึกละเอียดอ่อนขึ้นในจิตใจของเขา เยี่ยมยุทธมองหน้าสวยๆ นั้น ไม่อยากละสายตา

“นี่คุณคอยอยู่ดูแลผมมาตลอดเลยหรือ ว้าว น่าชื่นชมจริงๆ แม่คนใช้ดีเด้น” ด้วยความกลัวว่าตนจะเปลืองแสดงความอ่อนไหวออกไป เยี่ยมยุทธจึงเลือกปกป้องตัวเองด้วยการพูดจาถากถางเผ็ดร้อนใส่ดาวเหนืออย่างที่เขาทำเป็นประจำ

ถ้อยคำจิกกัดที่เขาพ่นออกมาทำเอาดาวเหนือหน้ามึน ไม่พอใจ ความเป็นห่วงเป็นใยที่เธอมีให้เขานั้นมลายหายไป อีตาบ้า! รู้แบบนี้ไม่ช่วยซะก็ดี

“คุณหลอกฉันว่าอยู่ในห้องน้ำ คุณไปที่ห้องนั้นทำไม จะขโมยของหรือ” ดาวเหนือรีบพูดเรื่องที่เยี่ยมยุทธแอบเข้าไปในห้องอนุสรณ์ขึ้นมาพูด

พยายามจะเค้นเอาความจริงจากปากของเขาให้ได้

“ก็มีอะไรหายไหมล่ะ”

“ฉันให้คนค้นสองรอบแล้ว ไม่มี”

“เออ นั่นไง ก็เป็นคนไฟคึกษา หาความรู้ ชอบเข้าห้องสมุด ไม่ได้หรือไง” เยี่ยมยุทธพูดจาวกวนกวนประสาทดาวเหนือกลับไปด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คุณมันคนโกหก โกหกได้ทุกเรื่อง”

“คุณก็รู้แล้วว่าผมอยากมาทำงานที่ธนาอนุวัตร ผมไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ผมก็เลยไปหาข้อมูลเพิ่ม” ดาวเหนือก็ย้อนกลับไปที่เยี่ยมยุทธขอสมัครทำงานกับเปรมจิต โดยไม่เอาเงินเดือนจริงด้วย

“หาข้อมูลในห้องนั้นเนียนะ”

เยี่ยมยุทธลุกขึ้นจากเตียง ถอดสายน้ำเกลือออกจากแขนด้วยความรวดเร็วแล้วก้าวเท้ายาวๆ ไปที่ประตู ตั้งท่าจะออกจากห้อง

“เอาน่า ผมทำเพื่อรัก เพื่อให้ได้คบกับคุณเป็นมุก ส่วนเรื่องที่ผมช่วยผมวันนี้ ขอขอบคุณมากที่ดูแลผม ขอคุณ”

เยี่ยมยุทธหันกลับมาพูดขอบคุณดาวเหนือ ทอดสายตามีความหมายเป็นครั้งสุดท้ายแล้วออกจากโรงพยาบาลไป ทิ้งให้ดาวเหนือยืนอึ้ง สายตาที่เขาส่งมาให้เธอวันนี้ดูเปล่งประกายแผ่ไปด้วยความอบอุ่นและประทับใจ ข้างข้างเคียงกับพฤติกรรมหยาบคายที่เขาชอบทำต่อเธอ จังหวะหนึ่งก็อ่อนแออย่างน่าสงสารจนอดเป็นห่วงไม่ได้ อีกบางครั้งก็ขยันทวนโมโหจนอยากตีให้ตาย แล้วไหนจะเรื่องที่แอบเข้าไปในห้องอนุสรณ์อีก ผู้ชายคนนี้ทำตัวลึกลับซับซ้อนเหลือเกิน ดาวเหนือได้แต่ยืนเกาหัวแกรกๆ ด้วยความสับสน เธอไม่เข้าใจการกระทำของเยี่ยมยุทธเลย

ทันทีที่ออกจากโรงพยาบาล เยี่ยมยุทธรีบตรงดิ่งกลับไปที่บ้านเพื่อเก็บเบาะแสเพิ่มเติมที่เขาได้มาเมื่อคืนไว้ในตู้ลิ้นสว่น เขาพรินต์รูปหนังและ

สุดาออกมาเบาะไว้กับเบาะแสอื่นๆ ที่เขามาจากหนังสือพิมพ์เก่าๆ และอินเทอร์เน็ต เพื่อตามหาความจริงที่เกี่ยวกับครอบครัวของตน

เมื่อครั้งที่เขาใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ เยี่ยมยุทธมักจะมีอาการปวดหัว และเห็นภาพซ้อนอยู่เป็นระยะๆ แต่ที่เขาขบข้องใจที่สุดเห็นจะเป็นอาการไฟเขียวหวาดกลัวกองเพลิงทุกชนิด ครั้งหนึ่งเขาเห็นกองไฟลุกติดขึ้นที่บ้านเพื่อน ร่างกายของเขาอ่อนแรงและหมดสติไปแบบไม่มีเหตุผล เขาปรึกษาปัญหานี้กับจิตแพทย์เพื่อหาทางรักษา เยี่ยมยุทธเข้ากระบวนการสะกดจิตจนได้รู้ความจริงว่าอาการทั้งหมดนี้คือความทรงจำในวัยเด็กที่เขาหายไปก่อนที่จะย้ายไปอยู่บ้านเด็กกำพร้านั่นเอง นี่คือนิสัยที่ทำให้เขาเริ่มออกตามหาเบาะแสต่างๆ เพื่อปะติดปะต่อและสืบหาความจริงเกี่ยวกับครอบครัวและตัวตนที่แท้จริงของเขา

เยี่ยมยุทธยืนมองเบาะแสต่างๆ ที่อยู่ในตู้เอกสารแล้วเหยียดยิ้มออกมาด้วยความพึงพอใจ การบุกรุกเข้าไปในห้องอนุสรณ์นั้น ยืนยันสิ่งที่เขาเข้าใจ

กลไกทางจิตมักปกป้องตัวเองด้วยการลืมเรื่องโหดร้าย หลังเหตุการณ์ไฟไหม้ เด็กชายเยี่ยมยุทธลืมเรื่องครอบครัวเพื่อจะใช้ชีวิตอย่างปกติ เขาเติบโตมาอย่างเด็กชาวนาฉลาดใฝ่คว้าสูง แต่เสียงเด็กที่ร้องไห้เยเยในหัวสมองของเขาไม่เคยมีที่มา อาการกลัวกองไฟเขาก็ไม่เคยเข้าใจ แต่บัดนี้เมื่อเขาเริ่มค้นหา เขาจึงรู้ว่าภาพฝันร้ายเหล่านั้นมันคือเรื่องจริง ภาพเบาะแสต่างๆ ทำให้เขารู้ว่าเขามีครอบครัว เขาไม่ได้อยู่คนเดียวในโลกใบนี้ เขาตระหนักได้อย่างชัดเจนว่าเขายังมีน้องสาว คนที่เป็นครอบครัวเพียงคนเดียว

หัวใจของเยี่ยมยุทธพองโต นอกจากจะต้องสืบหาความจริงเรื่องการตายอย่างปริศนาของพ่อกับแม่แล้ว เขายังมีภารกิจออกตามหาน้องสาวของตัวเองเพิ่มมาอีกหนึ่งเป้าหมายด้วย...อดทนรอพี่หน่อยนะ น้องขวัญ ลักวันพี่แก้วจะตามหาน้องให้เจอ!

๓

ชายหนุ่มตระเวนขับรถไปตามมูลนิธิและบ้านเด็กอ่อน พยายามสืบหาข้อมูลของน้องสาวด้วยความคาดหวังที่แรงกล้า หากคำตอบที่เขาได้กลับมานั้นช่างน่าหดหู่ ไม่มีมูลนิธิไหนเลยที่มีประวัติบันทึกการรับน้องขวัญไปเลี้ยงในเวลานั้น

น้องขวัญ...นี่น้องไปอยู่ที่ไหนกันแน่นะ

เยียมยุทธกลับมายืนหน้าเข็มเครียดอยู่หน้าตู้เบาะแสของตัวเองอีกครั้งด้วยความกลัดกลุ้มใจ เขาไม่สามารถสืบหาอะไรเกี่ยวกับน้องขวัญได้เลย เขาต้องการหลักฐานเพิ่ม...มีอะไรกว่าความคิด เยียมยุทธหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร.หาปิ่นมุกทันที ตามแผนการปัจจุบันทันด่วนที่เขาเพิ่งคิดได้เดี๋ยวนั้น

“คุณเยียมยุทธ โทร.ไปทำไมไม่รับสายล่ะคะ” ปิ่นมุกแทบจะกดรับสายของเขาในทันที รวากับว่าเธอกำลังนั่งเฝ้าโทรศัพท์มือถือถือว่าเมื่อไหร่จะโทร.หาเธอมานานแสนนาน

“ผมเตร็ดเตร่อยู่ ผมเคยบอกแล้วไง เวลาทำงานผมต้องการสมาธิ”

“คุณโกรธปิ่นที่ไม่ไปหาคุณใช่ไหมคะ” ปิ่นมุกโอดครวญใส่เขาด้วยน้ำเสียงอดอ้อน ตัดพ้อน้อยใจที่เขาปล่อยให้เธอเดียวดายอยู่หลายวัน

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะครับ ผมเข้าใจ” เยี่ยมยุทธรีบพูดอย่างปัดๆ แบบไม่สนใจท่าทางกระเจ้ากระงอของปิ่นมุก เขารีบวกกลับเข้าเรื่องของตัวเองทันที เพื่อให้แผนการที่ตนวางไว้สำเร็จดังใจหมาย “ผมว่าเราไปล่องเรือกันใหม่ ที่ที่ไม่มีใครนอกจากเราสองคน”

“ทะเล! ไปทะเลหรือคะ! ว้าย ไปคะ มารับปิ่นตอนนี้นี้เลยนะคะ ค่ะนี่เลย”

เป็นไปตามคาด ผู้หญิงเจ้าอารมณ์ที่ใช้ชีวิตอยู่แต่ในกรอบที่แม่กำหนดรีบตอบตกลงไปเที่ยวทะเลกับเขาอย่างง่ายดาย ด้วยเหตุผลเพียงเพื่อหาทางออกให้ชีวิตที่ไร้อิสระของตัวเอง...รอยยิ้มนิดๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปากของเยี่ยมยุทธ หากเขาชนะใจปิ่นมุกจนเธอยอมตกลงเป็นแฟนได้เมื่อไหร่ เขาจะเข้าไปหาเบาะแสเกี่ยวกับครอบครัวและน้องสาวในธนาหวัตรได้อย่างง่ายดาย

แต่เยี่ยมยุทธก็ยังไม่ลืมดาวเหนือ ผู้หญิงกะโปโลจอมจู้จี้ที่พร้อมจะทะเล่ทะเล่ล่าเข้ามาทำลายแผนการของเขาได้ทุกเมื่อ เขาจะต้องหาทางจัดการกับดาวเหนือให้ได้เสียก่อน

“ขอเวลาสองสามวันนะคะครับ”

“คุณพูดแบบนี้ ตกลงคุณจะพาปิ่นไปเที่ยวแน่นอนคะ”

“แน่สิครับคนสวย เชื่อใจผมนะ” เยี่ยมยุทธพูดจบแล้วกวาดวงสายใส่ปิ่นมุกไปทันที คิ้วสวยได้รูปของเขาขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิด จะทำอย่างไรให้ดาวเหนือยอมมาเป็นพวกของเขาได้

เวลาเลิกงาน บนถนนที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนและการจราจรที่ติดขัดหนาแน่น ดาวเหนือยืนเบียดเสียดอยู่กับผู้คนมากหน้าหลายตาบนรถเมล์ด้วยความเหนื่อยล้า แต่การเดินทางกลับบ้านวันนี้ของเธอก็ให้ความรู้สึกที่

แตกต่างกันไป เมื่อจู่ๆ มีลูกค้าหักเพชฌัญญูมาสั่งครีมหน้าแดงในเพจของเธอ
ขอซื้อครีมหน้าแดง ๒๐ กระปุก จะไปปรับของตอนนี้

ออร์เดอร์ลอตใหญ่พาให้ดวงตาคู่สวยของดาวเหนือเบิกกว้างด้วยความตื่นเต้น ความเหนื่อยล้าจากการทำงานทั้งที่ธนาคารและการดูแลปันมุกแทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง ดาวเหนือรีบพิมพ์ตอบรับออร์เดอร์ของลูกค้าทันทีด้วยหัวใจโลดโลด ครีมนิยิบกระปุก หักต้นทุนแล้วก็ได้กำไรก้อนใหญ่ เธอจะเอาไปแบ่งจ่ายใช้หนี้ในระบบของพ่อที่ค้างคามานาน

โอเคค่ะ จะให้ส่งที่ไหนคะ

โซคดีที่ลูกค้าของดาวเหนือได้รับสินค้าไม่ไกลจากบ้านของเธอ นักดาวเหนือรีบกระโดดลงรถเมล์แล้ววิ่งไปยังที่นัดหมายอย่างเร่งรีบ ไม่เสียแรงที่เธอชอบหัวครีมหน้าแดงใส่กระเป๋ไปด้วยแทบทุกที จากที่กระเป๋าสจะหนาและหนักไปด้วยกระปุกครีม วันนี้จะหนาและหนักไปด้วยเงินก้อนใหญ่แทน

เมื่อดาวเหนือมาถึงที่นัดหมายก็ต้องตกใจจนหน้าเหลือ เมื่อพบว่าลูกค้าที่สั่งครีมของเธอนั้นคือเยี่ยมยุทธ

“คุณเองหรือที่สั่ง” ความประหลาดใจเพียงไม่กี่วินาทีเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความขุ่นข้อง คิ้วเรียวสวยได้รูปของดาวเหนือขมวดมุ่นเข้าหากันอย่างไม่พอใจ อีตาบ้านี้ คิดจะหาเรื่องทำอะไรพิเรนทร์ๆ อีกละ

“ผมโอนเงินให้คุณแล้ว เป็นหมื่นนะคร้าบ”

“ฉันไม่ขายครีมให้คุณ เอาเลขบัญชีมา จะโอนเงินคืนให้เดี๋ยวนี้”

“เดี๋ยวก่อน ช่วยผมเรื่องคุณเป็นเถอะนะ”

“คุณนี่ชอบใช้เงินซื้อคนจริงๆ เลยนะ”

“และผมก็โคตรเบื่อคนอย่างคุณ ที่ไม่ยอมให้ผมจ่าย”

การต่อล้อต่อเถียงกันระหว่างดาวเหนือกับเยี่ยมยุทธเริ่มต้นขึ้น ท่าทางยียวนกวนประสาทของเยี่ยมยุทธทำเอาดาวเหนือโมโหแทบคลั่ง แต่ด้วยนิสัยไม่ชอบใช้กำลังทำให้เธอได้แต่เม้มปาก กำหมัดแน่นด้วยความ

เจ็บใจ ดาวเหนือไม่เข้าใจเลยว่าที่เยี่ยมยุทธมาตามียวนกวนประสาทเธอ
ทุกวี่ทุกวันนั้น เขาคิดจะทำหรือต้องการอะไรจากเธอ

“ถ้าคุณช่วยผม ผมจะทำให้คุณเป็นมุกรักงานธนาการ”

ยังไม่ทันที่ดาวเหนือจะเดินหนีไป เยี่ยมยุทธชิงพูดข้อเสนอของตัวเอง
ที่ทำให้เธออึ้งถึงกับชะงักค้าง

ปิ่นมุกเป็นทนายทเพียงคนเดียว เปรมจิตทั้งคู่เคยเชิญทั้งคู่มาตั้งแต่
อ่อนแต่ออกหวังจะให้เธอมาสืบทอด หยิบจับช่วยงานธนาการ แต่ปิ่นมุก
เป็นคนต่อต้าน รักงานด้านศิลปะ เกลียดการเงินเข้าไส้ ปิ่นมุกไม่ยอมทำ
ตามความปรารถนาของเปรมจิต จนกลายเป็นเรื่องทะเลาะระหว่างสอง
แม่ลูกมานานนับปี

“คุณทำได้หรือ”

“ถ้าคุณช่วยให้ผมได้ไปเที่ยวทะเลกับคุณเป็นสักสามสัปดาห์”

เงื่อนไขของเยี่ยมยุทธทำเอาดาวเหนือตกใจหน้าซีดไปอีกรอบ เรื่อง
ที่เขาขออนั้นถือเป็นเรื่องใหญ่ อาจจะทำให้เธอและครอบครัวเสี่ยงกับการ
ถูกไล่ออกหากถูกเปรมจิตจับได้ แล้วเยี่ยมยุทธกับปิ่นมุกเจ้านายของเธอ
ก็ยิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน รอบแรกนัดเจอที่โรงแรม มารอบนี้ยังจะพากันไป
ทะเลอีก...อิตานี้ต้องไม่บริสุทธิ์ใจแน่ๆ

“ให้โอกาสผมก่อนสิ เอจี้...ในสายตาคนสนิทอย่างคุณ คุณอยากให้
คุณปิ่นมุกแต่งงานกับใคร...ผู้นำ รับผิดชอบ ช่วยดูแลงานของเธอ ยังไงก็
ดีกว่าไปบอกโลกที่ไหนสักคนถูกไหมล่ะ” เยี่ยมยุทธเริ่มหวานล่อ

“แต่คุณชอบโกหก”

“ก็แต่ไม่กี่เรื่อง ผมแค่หาทางเพื่อให้ได้คบกับคุณปิ่นมุก ไม่ร้ายแรง
สักหน่อย เชื้อเถอะ ผมนี่แหละ คุณสมบัติครบ”

“สำหรับฉันสิ่งที่สำคัญสำหรับการมีชีวิตคู่คือความรัก เท่าที่เห็น ฉัน
เห็นแต่คุณปิ่นมุกเป็นฝ่ายโทร. หาก่อน พยายามขอนัดคุณ เวลาคุณเจอฉัน
คุณไม่เห็นสนใจถามฉันเรื่องคุณหนูเลย บอกตรงๆ ฉันไม่รู้สิเลยว่าคุณ

รักเธอ”

คำพูดและท่าทางของดาวเหนือทำเอาเยียมยุทธหน้าเข้มน เริ่มรู้สึกลำบากใจ อืม...ฉลาดนะเนี่ยยายคนใช้ สงสัยเขาต้องคิดแผนใหม่เพื่อหลอกล่อให้เธอหลงกล

“สำหรับผม ความรักคือการฟังที่ได้ยิน ทั้งตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ”

คำพูดหวานซึ่งที่หลุดออกมาจากปากเยียมยุทธทำเอาดาวเหนือย่นจมูก สายตาวาววับจับจ้องมองเขาแบบไม่ไว้วางใจ คำพูดของเขาดูประดิษฐ์เกินไป ไม่น่าเชื่อว่ามันจะออกมาจากใจจริงๆ

“คุณกับคุณหนูมีเวลาอย่างนั้นจริงหรือ”

“ผม...เอ่อ...” เยียมยุทธคิดคำตอบไม่ออก เออเนอะ เขากับปิ่นมุกไม่เคยมี

หากปิ่นมุกเจ้านายของเธอจะคบใครสักคน ดาวเหนือก็อยากจะให้เจอคนที่ดี ไม่ใช่คนเจ้าชู้หรือคนที่จ้องจะหาผลประโยชน์แบบที่หลายๆ มาแล้วตาเยียมยุทธนี้ละ เธอจะไว้วางใจเขาได้มากแค่ไหน

“ฉันขอไปคิดดูก่อน” ดาวเหนือพูดจบแล้วรีบหมุนตัวเดินจากไป ถึงแม้ข้อเสนอเรื่องโน้มน้าวให้ปิ่นมุกยอมทำงานจะน่าสนใจเพียงใด แต่เธอก็ยังไม่ไว้วางใจเขาอยู่ดี ดาวเหนือต้องการเวลาคิดและตัดสินใจว่าจะรับหรือไม่รับข้อเสนอของเขา

เยียมยุทธมองตามดาวเหนือที่อยู่ๆ ก็เดินจากไปอย่างอึ้งๆ เขาตกใจ...ผู้หญิงคนนี้ชื่อสัตย์และฉลาดมาก ไม่ยอมหลงคารมของเขาง่ายๆ เหมือนคนอื่นๆ เลย...แต่คิดหรือว่าเขาจะยอมหยุดแค่นี้

เยียมยุทธรีบก้าวฉับๆ ตามดาวเหนือไปติดๆ ไม่ยอมแพ้ อะไรก็ได้มายากๆ มันยิ่งท้าทาย นิสสัยอยากได้อะไรก็ต้องได้ของเยียมยุทธถูกปลุกขึ้นในใจ ไม่ว่ายังไม่วินาทีเขาจะต้องทำให้ยายดาวเหนือยอมตอบตกลง

ทางด้านดาวเหนือเห็นเงาตะคุ่มๆ เดินตามมาไวๆ แล้วได้แต่ส่ายหัว รู้สึกเอือมระอากับการต่อแยะของผู้ชายคนนี้

“นี่คุณ ฉันบอกว่าขอคิดดูก่อนไง” แต่ทันทีที่ดาวเหนือหันกลับมา เธอก็ต้องตกใจหน้าเสียไป เมื่อเจ้าของงานนั้นคือเจ้าหนี้นอกระบบ ไม่ใช่เยี่ยมยุทธอย่างที่เธอคิดไว้

“พวกแก!”

“ได้เวลาจ่ายดอกเบี้ยแล้ว”

เจ้าของงานและลูกน้องค่อยๆ สืบเท้าเข้ามาใกล้ดาวเหนืออย่างช้าๆ น่ากลัว ดาวเหนือตกใจจนหน้าซีด พยายามควบคุมสติ ต่อรองกับพวกเจ้าหนี้ด้วยมือถือของตน

“ฉันยังไม่มีเลย เอ็ง! เอามือถือนั่นไป”

มือถือนูนกลางเก๋ากลางใหม่ของดาวเหนือถูกเจ้าหนี้ปัดทิ้งไป การเจรจาต่อรองไม่เป็นผล

“มือถือนั่นกู่น ไม่เอาไว้ย มึงอย่ามามั่ว...แล้วนี่ออกมาเดินดึกๆ แบบนี้อารมณ์เปลี่ยวละซี พวกพี่ช่วยได้นะน้อง”

สายตาของเจ้าหนี้และลูกน้องโลมเลียมไปทั่วเรือนร่างของดาวเหนือด้วยความหื่นกระหาย ท่าทางและการกระทำของสองชายชั่วทำเอาดาวเหนือหวาดกลัวหนักขึ้นจนตัวสั่นทำอะไรไม่ถูก

“ช่วยด้วยๆ อย่าทำอะไรฉันเลย”

ยังไม่ทันที่สองชายฉกรรจ์จะลงมือทำอะไร แดนريبเดินโซซัดโซเซเข้ามาขวาง พยายามปกป้องดาวเหนือเอาไว้อย่างทันท่วงที

“อย่ามายุ่งกับลูกกู!”

“พ่อ!”

“โฮ้ย ไอ้แก มึงช่านักหรือ แค่นียังยืนไม่ตรงเลย”

“กูเป็นคนติดหนี้มึง มึงก็มาทวงกับกูสิวะ มาเอาชีวิตกูไปสิ อย่ายุ่งกับลูกสาวกู มานี้ มาสาธุเลยมา ปล่อยลูกสาวกูไป” แดนต้อล้อต่อเถียงกับสองชายชั่วด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้ แล้วอาศัยจังหวะที่พวกมันเผลอโถมเข้าต่อสู้กับสองชายฉกรรจ์ตรงหน้า

การกระทำของแดนทำให้ดาวเหนือสะเทือนใจ เธอรู้มาตลอดว่า คนติดสิ่งเสพติดแท้จริงไม่ใช่ไร้ความรับผิดชอบ เพียงแต่อ่อนแอ แดนมาเพราะละอายที่ชีวิตล้มเหลว ยิ่งเมาก็ยิ่งจน ยิ่งจนก็ยิ่งมาเพื่อให้ลืม แดนรักและรู้สึกผิดต่อลูกเมียเหมือนพ่อคนอื่น

“พ่อย่า อย่า!”

แต่ร่างกายที่แสนอ่อนล้าจากการเมาเหล้าของแดนหรือจะสู้กำลังของสองชายชั่ววัยกลัดมันได้ แดนพลาดท่าเสียหลักล้มลง ท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้องโวยวายของดาวเหนือที่เป็นห่วงแต่ไม่สามารถช่วยพ่อได้เลย

“มึงอยากตายใช่ไหม ได้เลย” สองชายชั่วประเคนหมัดและฝ่าเท้ารุมทำร้ายแดนที่นอนเบ๊บบนพื้นด้วยความโหดร้าย ไร้ความปราณี จนดาวเหนืออดรันทดไม่ได้ รีบพุ่งเข้าไปพยายามจะขวาง แต่ร่างกายเล็กๆ ของเธอกลับถูกหนึ่งในคนร้ายผลักกระเด็นออกมาอย่างง่ายดาย

“อย่าทำพ่อฉัน อย่างนะ” ภาพที่พ่อถูกกระหน่ำทำร้ายอยู่ตรงหน้านั้นช่างบาดใจ แต่เธอไม่สามารถเข้าไปช่วยอะไรได้เลย

“เฮ้ย! หยุด! พระเอกมาช่วยแล้ว”

และแล้วเยียมยุทธปรากฏตัวขึ้นเหมือนอัศวินขี่ม้าขาว พร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตนไปตามมาช่วย

“นั่นเลยครับ คุณตำรวจจัดการมันเลยครับ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจรีบเข้ารวบตัวพวกเจ้าหนี่ไปได้ทันห่วงที่ก่อนหน้านี้พวกมันจะหลบหนีไป

“พ่อ พ่อเป็นยังไม่ว่าง”

เมื่อสถานการณ์ปลอดภัยแล้ว ดาวเหนือรีบเข้าไปประคองแดนขึ้นมาในอ้อมแขนด้วยความโล่งอก เยียมยุทธมองภาพดาวเหนือกอดพ่อตรงหน้าด้วยความโล่งใจ อย่างน้อยก็ไม่เกิดเหตุการณ์อะไรร้ายแรง

ปัญหาหนี้ในระบบเรื้อรังของแดนกำลังจะได้รับการแก้ไข เมื่อเยี่ยมยุทธเข้ามาเจรจาและทำสัญญาการชดใช้หนี้คืนให้แก่เจ้าหนี้ โดยที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ไกล่เกลี่ยให้ เมื่อการเจรจาเสร็จสิ้น ชายหนุ่มก็อาสาขับรถพาตาวเหนือและแดนกลับมาส่งที่บ้านอย่างปลอดภัย โดยที่มีเดือนเพ็ญยืนรอรับอยู่หน้าบ้านด้วยท่าทางกระวนกระวาย

“โ้ย พี่ ฉันห่วงจนนอนไม่หลับเลย ตายแล้ว มีแผลเยอะเลยนี่หาเจ็บไหมเนี่ย”

“คุณหล่อนนี่เข้ามาช่วย คนที่ไปแจกเงินพวกเรabenดาดฟ้าไป แฟนคุณปิ่นมุก” คลิปเยี่ยมยุทธบอกรักพร้อมแจกเงินไปด้วยลือลั่นพอดควร วันที่เยี่ยมยุทธไปรยเงินลงมา ทั้งแดนและเดือนเพ็ญก็อยู่ตรงนั้นพร้อมกับหลายๆ คนที่บันทึกภาพเอาไว้จนแพร่กระจายไปถึงปิ่นมุกสมความตั้งใจของเยี่ยมยุทธ วันนั้นแดนและเดือนเพ็ญวิ่งหิบบนบัตรติดไม้ติดมือมาได้หลายใบ

“โอ้ คุณนั่นเอง ขอบคุณมากนะคะ เตี้ยฉันขอตัวพาพี่แดนไปทำแผลก่อนนะ ไปพี่ ไปอาบน้ำแล้วทายาเถอะ โ้ย สงสารจริง” เดือนเพ็ญพูดขอบคุณเยี่ยมยุทธแล้วรีบประคองแดนเข้าไปทำแผลในบ้านทันทีด้วยความรักและเป็นห่วงสามเ

“โอ กลุ่มรากหญ้าของจริง ไม่มีของฟุ่มเฟือย” เยี่ยมยุทธไล่สายตาส่งบ้านหลังเล็กๆ ที่ถึงแม้จะเก่า แต่เป็นระเบียบเรียบร้อย เยี่ยมยุทธเปลออมยิ้มออกมาจนตาวเหนือนึกสงสัย

“คุณยิ้มอะไรคะ”

“ครอบครัวคือคนที่ให้อภัยกันได้ ไม่ว่าจะทำผิดมามากแค่ไหน สิ่งนี้แหละที่ผมไม่เคยมี” เยี่ยมยุทธตอบตาวเหนือด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นนุ่มนวลจนน่าแปลกใจ ภาพเดือนเพ็ญกำลังทำแผลให้แดนตรงหน้านั้นตราตรึงใจเขามากเหลือเกิน

ครอบครัวเล็กๆ ที่อบอุ่นไปด้วยความรักคือสิ่งที่เยี่ยมยุทธโหยหา

มาก แต่เขาไม่เคยมี หลายครั้งที่เขาถูกพ่อแม่บุญธรรมมารับไปเลี้ยงแล้ว
นำมาส่งคืนให้มูลนิธิด้วยเหตุผลแตกต่างกัน

“เมื่อตอนเด็ก ผมถูกครอบครัวอุปถัมภ์รับไปเลี้ยงบ่อย แต่ไม่เคย
รอด”

“ทำไมคะ”

“บ้านแรก พอรับผมไปเลี้ยง เขาก็มีลูกใหม่ ผมอยากอุ้มน้อง ผมทำ
น้องหล่น พ่อเลยเอาผมไปคืนบ้านเด็กกำพร้า บ้านที่สอง ผมไปช่วยเด็ก
ผู้หญิงที่ถูกแก๊ง ผมต่อยกับเพื่อน ถูกครูเรียก พ่อแม่เขาก็เอาผมไปคืนอีก”

ความรักจอมปลอมเหล่านั้นฝังแน่นอยู่ในใจของเยี่ยมยุทธ์ ทำให้เขา
กลายเป็นคนไม่ไว้ใจใครง่าย ๆ ความเห็นแก่ตัวและบุคลิกที่ซับซ้อนของเขา
ก็เหมือนกัน เพราะไม่อยากเจ็บปวด ไม่อยากถูกทำร้ายอีก เขาเลยสร้าง
กำแพงที่ทั้งสูงและหนาขึ้นในจิตใจอย่างเงียบ ๆ โดยที่ตัวเขาเองก็ไม่รู้

แวตนาส่งสารและคำพูดของเยี่ยมยุทธ์เมื่อครู่ทำเอาดาวเหนือ
รู้สึกอึ้ง ประหลาดใจมาก ในเวลานี้ท่าทางของชายหนุ่มดูอบอุ่นอ่อนโยน
ไม่เหลือคราบความขี้นกหวนประสาทหรือความเป็นนายตัวร้ายจอมเจ้าเล่ห์
ให้เธอเห็นเลยแม้แต่นิดเดียว ผู้ชายคนนี้จริงๆ แล้วเป็นคนยังงั้นแน่นะ

ในขณะที่ดาวเหนือกำลังสับสนงุนงงกับท่าทางเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาของ
เยี่ยมยุทธ์ นายตัวร้ายก็หันกลับมาพูดแวะกวนประสาทใส่ดาวเหนือเหมือน
เคยๆ ตามนิสัยแยๆ ของเขา

“แล้วนี่สรุปคุณจะไม่ช่วยผมเรื่องคุณเป็นมุกจริงๆ หรือ เรื่องเมื่อ
ผมช่วยเพราะหวังผลนะ”

พฤติกรรมพลิกผันอย่างฉับพลันของเยี่ยมยุทธ์ทำเอาดาวเหนือที่
ไม่ได้เตรียมตัวรับมือไว้ถึงกับอึ้ง ซ็อกไป...โอเค โอ้คนกะล่อน! โอ้จอมพลิก
ลั่น! ฉันผิดเองแหละที่คิดว่านายเป็นคนดี

“คุณเคยบอกว่าท่านประธานช่วยชีวิตคุณ คุณก็เลยช่วยเขา ตอน
นี้ผมก็ช่วย เพราะฉะนั้นไปจัดการให้ผมกับคุณเป็นมุกได้ไปลงเรือเที่ยวด้วย

กัน ไปจัดการซะ” เยี่ยมยุทธยังคงพูดยกยอปอปั่นการกระทำของตัวเอง ไม่หยุด ทำเอาคนฟังอย่างดาวเหนือได้แต่ลอมมองบน เบ้าปากใส่เขาด้วยความหมั่นไส้

แต่สิ่งที่ชายหนุ่มกำลังคุยโม้อวดนั้นเป็นเรื่องจริง ตลอดทั้งวันนี้ เยี่ยมยุทธที่มีความรู้เรื่องการเงินอย่างมาก ได้ประนีประนอมให้เจ้าหน้าที่หอระบบยอมล่าถอย และยังผลักดันให้น่อระบบกลายเป็นหนึ่งในระบบ ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ของดาวเหนือมานาน หาเงินเท่าไรก็จ่ายพวกเขาเปรียบ ไม่หมดสักที เมื่อครุ่นนี้เยี่ยมยุทธได้หาทางให้ดาวเหนือติดต่อกับแหล่งการเงินในระบบให้เข้ามาช่วยทำสัญญาฉบับใหม่ ทำให้เธอเห็นหนทางที่จะเคลียร์หนี้เรื้อรังของครอบครัวได้

อีกทั้งข้อเสนอของเยี่ยมยุทธที่จะช่วยโน้มน้าวให้ปิ่นมุกยอมทำงานที่ธนาภูวตรกลับเข้ามาวนเวียนอยู่ในหัว ทำเอาดาวเหนือหน้ายุง เริ่มลั้งเล

“ฉันจะช่วย” ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจตอบตกลงเยี่ยมยุทธ นี่จะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่เธอจะช่วยผู้ชายคนไหน เธอไม่อยากติดค้างและไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณอะไรกับเขาอีก ดาวเหนือรับปากว่าจะช่วยปกปิดเปรมจิตให้เยี่ยมยุทธได้ไปเที่ยวทะเลกับปิ่นมุกได้อย่างสบายใจ

“ฝากคุณปิ่นมุกด้วย ทำให้เธอกลับมาเป็นเด็กดีของท่านประธานนะคะ พวกเราฝากชีวิตไว้กับธนาภูวตร ถ้าคุณปิ่นมุกทำงานอย่างตั้งใจ เราสามคนพ่อแม่ลูกก็จะสบายไปด้วย”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ผมรับรองได้” มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม แวดตาส่องประกายวาววับอย่างพึงพอใจ ในที่สุด ดาวเหนือก็ยอมตกลงช่วยเหลือ

“ส่งสัปดาห์นี้จะแดงทั้งกระดานหุ่นแน่ ผมต้องกลับไปทำงานต่อ” เสร็จสิ้นภารกิจ แผนการของเขาสำเร็จแล้ว เยี่ยมยุทธบอกลาดาวเหนือพร้อมกับตั้งท่าจะเดินออกจากบ้าน พลันดวงตาคู่สวยของเขาปะทะเข้ากับรูปภาพสีจางๆ ที่คั่นตามันหลังตู้เย็น ดวงตาของเยี่ยมยุทธเบิกโพลง หัวใจกระตุก

ใช่แล้ว! มันคือภาพงานเลี้ยงบริษัทภาพเดียวกับที่เขาเจอในห้องอนุสรณ์!

เขาไวกว่าความคิด เยี่ยมยุทธพุ่งตัวเข้าไปสังเกตรูปภาพใกล้ๆ ด้วยความแปลกใจว่าทำไมครอบครัวดาวเหนือถึงมีรูปใบนี้ เขารีบไล่สายตาตรวจไปบนรูปภาพอย่างละเอียดถี่ถ้วน จนพบว่าในรูปนั้นมีแดนสมัยหนุ่มๆ ยืนปะปนอยู่กับแขกเหรื่อด้วย

“เอ๊ะ รูปนี้”

“พ่อฉันตอนหนุ่มๆ ค่ะ”

“พ่อคุณทำงานที่ธนาทวีตรมานานแล้วใช่ไหม”

“รุ่นก่อตั้งเลย ตอนแรกเป็นเสมียน ที่นี้ติดเหล้า เขาก็ให้ไปเป็นคนขับรถ ก็ไม่ดีขึ้น สุดท้ายตอนนี้เป็นลูกจ้างรายวัน ทำสวนที่บ้านศิลาทองของท่านประธาน”

คำบอกเล่าของดาวเหนือ พาให้หัวใจของเยี่ยมยุทธเต้นระทึกอย่างไม่เป็นจังหวะ เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าแดน พ่อของยายดาวเหนือนี้แหละจะเป็นเบาะแสสำคัญที่เขาตามหา

ท่าทางสนอกสนใจรูปภาพใบนี้ของเยี่ยมยุทธทำเอาดาวเหนือจ้องมองเขาด้วยความสงสัย รูปใบนี้มีความหมายอะไร ทำไมเขาถึงได้ดูสนใจมันเหลือเกิน

๔

ถึงแม้ว่าดาวเหนือจะตกปากรับคำกับเยียมยุทธว่าจะช่วยให้ได้ไป
เกี่ยวกับปีนุก แต่แผนการทุกอย่างก็ไม่ราบรื่น เมื่อเปรมจิตเริ่มสังเกตเห็น
ว่าไม่มีความเคลื่อนไหวจากบัตรเครดิตของปีนุกเหมือนเคย จึงเรียกดาว
เหนือเข้ามาไต่สวน

“ปีนุกไม่มีรายการใช้บัตรเครดิต ถ้าเขาแอบทำอะไรลับหลังฉัน
เขาจะต้องทำผ่านเธอ”

“เอ้อ...ไม่...ไม่นี่คะ” สายตาเหยี่ยวอันคมกริบบวกกับท่าทางเคร่งขรึม
ของเปรมจิตทำเอาดาวเหนือรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ทั่วท้อง

“เธอกลัวใช้ไหมถ้าไปขัดใจเขาแล้วเขาอาละวาดขึ้นมา ฉันเห็นใจเธอ
นะ ทุกครั้งที่ปีนุกอาละวาด เธอเป็นคนรับเคราะห์ทุกที”

“ก็...เอ้อ...”

“เธอไม่มีทางเลือก เอ...ถ้าเธอช่วยเขาแล้วเกิดฉันอาละวาดขึ้นมาบ้าง
ล่ะ! ตัดเงินเดือนเธอ พ่อ แม่ หรือไม่ก็พักงาน เอ๊ะ หรือทงหนี่ที่ติดอยู่
หลายแสน อืม...เอาแบบไหนดี” เปรมจิตจับท่าทางมิพริฐของดาวเหนือได้

จึงจัดไม้ตายเรื่องแดนและเดือนเพ็ญขึ้นมาไล่ต้อนเพื่อให้เธอลำบากใจ
เปรมจิตรู้ว่าความจงรักภักดีคือจุดอ่อนที่ดาวเหนือไม่อาจปฏิเสธได้

“ท่านประธานคะ มันไม่มีอะไรจริงๆ ค่ะ” ดาวเหนือพยายามควบคุม
สติ เก็บอาการตอบเปรมจิตไปด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ทั้งที่ภายในใจนั้นเต้น
โครมครามราวกับจะหลุดออกมานอกอก

“ไปคิดดูนะว่าเธอจะเข้าข้างใคร เธอกลัวใครอะลเวดมากกว่ากัน!
ออกไปได้แล้ว” เปรมจิตเอ่ยขึ้น หลังจากที่เฝ้ามองอาการปฏิกิริยาของดาวเหนือ
อยู่ครู่หนึ่ง

ดาวเหนือรับคำสั่งแล้วรีบเดินออกจากห้องของเปรมจิต แฮ่...พอแล้ว!
ไม่เอาแล้ว! สำหรับการช่วยเหลือเยียมยุทธ ครั้งเดียวก็เกินพอ!

ความโชคดียังอีกอย่างของดาวเหนือคือ วันนัดหมายของเยียมยุทธและ
ปิ่นมุกนั้นตรงกับวันที่เปรมจิตต้องเดินทางไปประชุมที่ต่างประเทศ เรื่องนี้
ทำให้ดาวเหนือรู้สึกกว้างใจได้มากขึ้น ที่ไม่ต้องโกหกปกปิดอะไรมากมายนัก

ตลอดระยะเวลาเดินทาง ปิ่นมุกหัวเราะว่า ชู้ชนเยียมยุทธและดาว-
เหนือดูบรรยากาศข้างทางที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ อีสราฟคือสิ่งที่น่าน้อยใน
กรงทองอย่างปิ่นมุกถวิลหา

พวกดาวเหนือใช้เวลาเพียง ๒ ชั่วโมงก็เดินทางถึงท่าเรือยอร์ชต์ที่
ดาวเหนือติดต่อบริษัทขนส่งไว้ให้ปิ่นมุกอย่างลับๆ มาก่อนหน้า ในขณะที่
ปิ่นมุกกำลังชวนเยียมยุทธไปเดินเล่นถ่ายรูปอยู่ใกล้ๆ จู่ๆ ก็มีรถตู้คันใหญ่
ของชนาญัตร์เข้ามาจอดเทียบ พร้อมกับบอดี้การ์ดที่ปิ่นมุกคุ้นหน้า

“ท่านประธานให้พวกเราพาคุณหนูกลับบ้านครับ”

“ไม่! ไม่! ปล่อย ฉันไม่กลับ”

“นั่งดาวเหนือ นี่แกเป็นคนไปบอกแม่ฉันใช่ไหม” ทันทีที่เห็นบอดี้การ์ด
ของแม่ ปิ่นมุกทั้งตกใจและโกรธจนขาดสติ ปรี๋เข้าอะลเวดไล่ดาวเหนือ
อย่างคนโมโหร้าย

“อ้อ คือ...”

“นั่งดาวเหนือ นั่งเพื่อนทรยศ แกทรยศฉัน”

ท่าทางดุกร้าวไร้สติของปิ่นมุกทำเอาเยียมมยุทระตกใจ

“ใจเย็นๆ ลีคะคุณปิ่น ดาวไม่รู้เรื่องด้วยนะคะ”

ดาวเหนือที่หึ่งงทั้งสับสนไม่แพ้ปิ่นมุกพยายามจะอธิบายและแสดง
ความบริสุทธิ์ใจว่าตนไม่ได้เป็นคนบอกเปรมจิตเรื่องนี้ แต่นาทีนี้ปิ่นมุกใช้
อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล ไม่อยากฟังข้อแก้ตัวใดๆ ทั้งนั้น เธอพุ่งเข้าทูปตี
ดาวเหนือจนเยียมมยุทรั้งตัวไว้มิทัน

“แกมันแล้ว แกมันเพื่อนทรยศ ไปตายซะ!”

ก่อนที่บอดี้การ์ดของแม่จะมาถึงตัว ปิ่นมุกใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายผลัก
ดาวเหนือตกจากท่าเรือ ร่วงหล่นลงไปใต้น้ำ ก่อนจะถูกบอดี้การ์ดรวบตัว
ขึ้นรถตู้ไป เหลือเพียงเยียมมยุทรยืนตกใจอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง

“ดาวเหนือ!” เยียมมยุทมองดาวเหนือที่พยายามตะเกียกตะกาย
อยู่ในน้ำ และแล้วร่างเล็กๆ ของดาวเหนือก็หายวูบลงไปใต้น้ำ หัวใจของ
เยียมมยุทกระตุกวูบ เยียมมยุทรีบกระโดดน้ำตามร่างของดาวเหนือลงไป
หวังว่าเขาจะสามารถช่วยเธอได้ทันเวลา

ร่างของดาวเหนือค่อยๆ จมลึก หายไปในท้องทะเลที่เคืองคว้างและ
ดำมืด ความหวาดกลัวเกาะกุมจิตใจทำให้ดาวเหนือตื่นตระเกียกตะกาย
พยายามพาตัวเองให้ขึ้นสู่ผิวน้ำ ดาวเหนือขาดสติจนไม่สามารถบังคับ
ร่างกายตามทางที่ต้องการ ร่างเล็กๆ ดำดิ่งลึกลงไปมากขึ้น

ออกซิเจนเริ่มหมด สติของดาวเหนือเริ่มเลือนราง สายตาของเธอ
เห็นใครบางคนแหวกว่ายและกำลังพุ่งตรงมาทางนี้ ภาพมือเรียวยาวคู่หนึ่ง
คือสิ่งสุดท้ายที่ดาวเหนือเห็น ก่อนที่โสตประสาทของเธอจะดับวูบไป
เยียมมยุทรีบแหวกว่ายเข้าไปประคองร่างของเธอไว้ในอ้อมแขน แล้วรีบพา
ดาวเหนือกลับขึ้นฝั่งโดยเร็วที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้

“นี่คุณ คุณ” เยียมมยุทพาร่างไร้สติของดาวเหนือขึ้นมาถึงฝั่งได้อย่าง

ปลอดภัย แต่เธอยังนอนนิ่งไว้สติจนเยียมยุทธรกระวนกระวาย พยายาม
ตบหน้าเบาๆ เรียกเธอให้ฟื้น

หัวใจของเยียมยุทธรเต้นระรัวว่าวุ่นมาก เขาเป็นกังวล ห่วงแต่ว่าเธอ
จะเป็นอะไร เยียมยุทธรรีบป้อนหัวใจและประกบปากผายปอดเพื่อช่วยชีวิต
ดาวเหนือ ริมฝีปากอิมหนาถ่ายทอดอากาศเข้าสู่ร่างกายของดาวเหนือทำให้
เธอรู้สึกตัว ดาวเหนือผุดลุกขึ้นมาสำลักน้ำที่ค้างคาอยู่ในปอดโดยมีเยียม-
ยุทธรคอยตามลုပ်ไล่ลုပ်หลังอยู่ใกล้ๆ

“คุณเป็นคนช่วยฉันหรือคะ” ดาวเหนือเริ่มได้สติ หันกลับมาถาม
เยียมยุทธรด้วยความสับสนระคนประหลาดใจ เยียมยุทธรเองก็ไม่เข้าใจ
ตัวเองเหมือนกัน เขาไม่เคยอยากเป็นฮีโร่ การกระทำเมื่อครู่เสี่ยงอันตราย
เหลือเกิน

“ขอน้ำยาล้างปาก” เยียมยุทธรบอกเจ้าหน้าที่กู้ภัยที่วิ่งเข้ามาหา เยียม-
ยุทธรคิดว่าขวิดน้ำมาล้างปากจริงๆ จนดาวเหนือมองค้อน อยากจะชดที่หน้า
ขาวๆ นั้นสักป้าบ ติดที่ไม่มีแรง ครั้นจะตอบโต้อะไรเขากลับไปก็ทำไม่ได้
เพราะยังไม่เสียอิตานั้นก็เป็นผู้ช่วยชีวิต

“ขอบคุณมากค่ะ ฉันขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน” ดาวเหนือขอบคุณ
เยียมยุทธรแล้วรีบเดินกลับไปที่รถเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า

เมื่อดาวเหนือเดินจากไป คิ้วเรียวสวยของเยียมยุทธรเริ่มขมวดมุ่น
เข้าหากันด้วยความคางใจ ปกติเขาเป็นคนรักตัวเองมาก ไม่เคยเสี่ยงชีวิตเพื่อ
อะไรทั้งนั้น เขาเป็นห่วงดาวเหนือจริงๆ หรือแค่สงสาร? ที่กระโดดลงไป
ช่วยเป็นเพราะเขาไม่อยากเห็นใครมาตายต่อหน้าทั้งนั้นหรือ

อาจจะเป็นเพราะว่าดาวเหนือเป็นคนดี มีน้ำใจโอบอ้อมอารี ไม่สมควร
ที่จะตายแบบนี้ เยียมยุทธรพยายามคิดหาเหตุผลให้ตัวเองที่เริ่มหวั่นไหว
อีกอย่างแผนพอของดาวเหนือคือเบาะแสสำคัญ ใช่แล้ว! ด้วยเหตุนี้แหละ
ที่เป็นสาเหตุทำให้เขาต้องออกโรงปกป้อง ดูแลเธอให้ดี

ในขณะที่เยียมยุทธรพยายามขุดคุ้ยสารพัดเหตุผล เพื่อโต้แย้งการ

กระทำให้บ่าระท่าเลี้ยตายเมื่อครู่ ดาวเหนือที่อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดที่แห้งสะอาดเสร็จแล้วก็เดินแบกจิตใจที่หนักอึ้งเข้ามาหาเขา

“อาบน้ำแล้วหรือคุณ กลับกันเลยไหม”

สายตาของดาวเหนือที่มองทะเลตรงหน้าดูเชื่องซึมลงอย่างเห็นได้ชัด เยี่ยมยุทธสังเกตเห็นแล้ว เขาพยายามทำตัวปกติ พุดจายียวนกวนประสาทไล่หวังว่าจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง

“ซึมเป็นหมาหอยแบบนี้ นี่คุณโกรธคุณป็นมุกหรือ...โอ้ โกรธร้ายปีย่อยามาดีร้ายชาติ” แต่การกระทำของเยี่ยมยุทธนั้นไม่เป็นผล ไม่สามารถลบความรู้สึกน้อยใจของดาวเหนือไปได้ “คุณไม่ใช่คนที่บอกคุณปรมจิต?”

คำถามของเยี่ยมยุทธที่มแทงใจของดาวเหนือมากจนน้ำตาไหล ณ เวลานั้นเธอทั้งเจ็บ ทั้งเสียใจที่ถูกป็นมุกอาละวาดไล่

“ฉันคิดว่าเป็นแม่ แม่น่าจะไดยินที่เราคุยกันคืนนั้น” ดาวเหนือระบายความรู้สึกอัดอั้นออกมาทั้งน้ำตา

“ป็นมุกเข้าใจผิด คุณน้อยใจเธอ คุณโตมากับป็นมุก แต่ป็นมุกกลับลืมไปว่าคุณวายน้าไม่เป็น”

“เราอยู่ด้วยกันมาสามคนตั้งแต่เด็ก ฉัน คุณป็นมุกและคุณจินดา ฉันมีหน้าที่ดูแลคุณหนู ฉันต้องทำการบ้านให้คุณหนูจนไม่มีเวลาทำการบ้านของตัวเอง ฉันได้เล่นทุกอย่างแต่ต้องเล่นกับคุณหนูและต้องแพ้เท่านั้น ไม่งั้นคุณหนูจะร้องไห้เสียใจ”

ยิ่งคิดก็ยิ่งเสียใจ ดาวเหนือร้องไห้สะอึกสะอื้น น้ำตาไหลออกมาไม่ขาดสาย ทำเอาเยี่ยมยุทธสะเทือนใจ รู้สึกเห็นใจเธอมากเหลือเกิน

“ชีวิตคุณไม่ต่างจากผมสินะ ใช้ของเก่าของคนอื่นมาตลอดชีวิต”

“ชีวิตของฉันอยู่มาได้เพราะคุณป็นมุก มันจึงเป็นของคุณป็นมุกมาตลอด แม้กระทั่งวันนี้ฉันก็เกือบต้องยกชีวิตให้เขา”

“จะทนอยู่แบบนี้ไปทำไม จำคำของผมได้ไหม คนรวยใช้เงินเพื่อซื้อใจคน เขาซื้อใจคุณ และคุณก็ยอมให้เขาซื้อ” ความอ่อนแอของดาวเหนือ

ทำให้เยี่ยมยุทรอดรันทดไม่ได้ พยายามพูดปลอบใจให้กำลังใจเธอด้วยความอ่อนโยน ร่าเริงเล็กๆ ของดาวเหนือที่สะท้อนย้อนอยู่ตรงหน้าทำเอาหัวใจของเขาหวั่นไหว รู้สึกสงสารเธอมาก

ณ เวลาคำพูดปลุกปลอบใจใดๆ ก็ไม่น่าจะช่วยเยียวยาความเจ็บปวดในใจของดาวเหนือได้ เยี่ยมยุทรทำได้แค่คอยยืนเคียงข้างอยู่เงียบๆ อดทนรอจนกว่าเธอจะสงบลง

เยี่ยมยุทรขับรถกลับมาส่งดาวเหนือถึงบ้าน ตลอดทางดาวเหนือเอาแต่นั่งเงียบไม่พูดไม่จาอะไร ถึงแม้ว่าอาการของเธอจะดูสงบลงมากแล้ว แต่ก็ยังเชื่องซึมเสียใจเรื่องปิ่นมุกจนเขาดท้วงไม่ได้อยู่ดี

“คุณช่วยชีวิตฉัน ฉันขอบคุณมากนะคะ” ถึงแม้จะยังเชื่องซึมแต่ดาวเหนือก็ไม่ลืมที่จะหันไปขอบคุณเยี่ยมยุทรด้วยท่าทางนอบน้อม

“จำหนีบุญคุณนี้ไว้ มันไม่ใช่ของฟรี ลักวันจะมาทวงคืน คุณเป็นคนแบบนี้ไม่ใช่หรือ” เยี่ยมยุทรขยิบตา พยายามทำตัวสบายๆ หวังจะให้บรรยากาศระหว่างเขากับเธอดีขึ้น แต่ยังไม่ทันจะได้เอ่ยคำพูดใดๆ ต่อแดนและเดือนเพ็ญรีบวิ่งออกจากบ้านมารับดาวเหนือด้วยความห่วงใย

“ดาวเหนือ ดาวเหนือมาแล้ว”

“แม่ขอโทษนะ ถ้ารู้ว่าคุณหนูจะอาละวาดทำแกลตักน้ำ แม่คงไม่บอกท่านประธาน”

ทันทีที่เยี่ยมยุทรเห็นแดน ทำให้เขานึกได้ว่ายังมีภารกิจที่เขาทำค้างคาไว้ ถึงแม้ว่าตอนนี้ใจของเขาจะเป็นห่วงดาวเหนือ แต่เรื่องของน้องขวัญก็สำคัญต่อเขาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

“ตอนนี้คุณไม่มา ขอคุยอะไรด้วยหน่อยได้ไหมครับ” เยี่ยมยุทรตัดสินใจแบบไม่ต้องคิด รีบก้าวฉับๆ เข้าไปหาและดึงตัวแดนออกไปคุยข้างนอก การกระทำแบบบุบปั๊บฉับพลันของเยี่ยมยุทรทำเอาดาวเหนือและเดือนเพ็ญงงเป็นไก่อตาแตก หันมองหน้ากันด้วยความสับสน

“น้ำรู้จักคนชื่อนนท์กับสุดาไหม” เยี่ยมยุทธลากแดนออกมาจนแน่ใจว่าไม่มีใครได้ยิน

“ใครหรือครับ” คำถามที่ไม่ทันได้ตั้งตัวของเยี่ยมยุทธพาให้แดนอ้าอึ้งยังรู้สึกงงๆ

เยี่ยมยุทธรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดรูปภาพงานเลี้ยงเพื่อกระตุ้นความทรงจำของแดน “คุณนนท์เป็นผู้ก่อตั้งธนาคารร่วมกันมากับคุณโตมรและคุณเปรมจิต นี่รูป”

แดนพยักหน้า หายงงแล้ว “อ้อ ใช่มั้ย ในรูปนะ ผมเพิ่งมาทำงานได้แค่สองอาทิตย์ แล้วคุณนนท์คนนี้นะผมก็ไม่ค่อยรู้จัก เพราะแกไม่ค่อยมาทำงาน”

ทันทีที่แดนร้องอ้อ เยี่ยมยุทธก็พลันลึงโลดขึ้น

“แล้วคุณจำอะไรเกี่ยวกับคุณนนท์ได้บ้าง”

“หล่อ ใจดี ทิพย์อะ”

วาทะของแดนที่กล่าวถึงพ่อของเยี่ยมยุทธนั้นทำให้เขาไม่สามารถซ่อนรอยยิ้มได้ เยี่ยมยุทธฉีกยิ้มกว้างด้วยความดีใจ แล้วกลับมาชักใช้แดนต่อด้วยความตื่นเต้น

“อ้อ ผมเคยเอาเอกสารไปบ้านเขา ผมจำบ้านเขาได้”

“บ้านหลังที่ไฟไหม้ใช่ไหม พามผมไปหน่อยได้ไหมครับ” เมื่อรู้ว่าการทรงจำของแดนยังไม่เลือนหาย ไฟแห่งความหวังก็จุดประกายขึ้นในใจของเยี่ยมยุทธอีกครั้ง เขามั่นใจมากกว่าการไปเยี่ยมเยียนบ้านเกิดของตนในครั้งนี้จะทำให้เขาพบเบาะแสและข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

แต่โชคชะตายังไม่เข้าข้างเยี่ยมยุทธ เมื่อเขาและแดนเดินทางมาถึงพวกเขาพบว่าบ้านที่ตนเคยอยู่นั้นได้กลายเป็นสวนสาธารณะของชุมชนไปแล้ว

“กลายเป็นสนามเด็กเล่นไปแล้ว”

“บ้านที่ไฟไหม้มีคนตายตั้งสองคน สร้างบ้านใหม่ใครจะซื้อละคุณ”

รอยยิ้มเลื่อนหายไปจากใบหน้า เยี่ยมยุทธทรุดนั่งบนเก้าอี้หินอ่อนในสวนอย่างหมดแรง ไฟแห่งความหวังดับวูบลง หมด! หมดกัน! ที่นี้ไม่มีร่องรอยอะไรที่เขาจะตามสืบได้

“ว่าแต่คุณจะทำอะไร” แดนทนเห็นพฤติกรรมแปลกๆ ของเยี่ยมยุทธไม่ไหว ตัดสินใจเอ่ยปากถามออกไป แต่สิ่งที่เขาได้กลับมาคือแบงก์พันสองใบ ไม่ใช่คำตอบ

“นี่คำปิดปาก น้ำช่วยเก็บเรื่องนี้เป็นความลับได้ไหมครับ” เยี่ยมยุทธขอร้องด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจ กังวลว่าแดนจะเอาเรื่องของเขาไปพูด

ท่าทางเครียดจัดของเยี่ยมยุทธทำเอาแดนเครียดตาม รู้สึกไม่สบายใจไปด้วย และด้วยความเห็นใจเยี่ยมยุทธผู้มีพระคุณ แดนจึงตัดสินใจรับคำปิดปากที่เยี่ยมยุทธให้มาและไม่ตั้งคำถามใดๆ อีกเลย

หัวใจของเยี่ยมยุทธปวดแปลบ ความวิตกกังวลเล่นงานเขาหนักขึ้น... บ้านนี้ห้องจะเป็นยังไง อยู่ที่ไหน อยู่กับใคร เยี่ยมยุทธบากบั่นออกตามหาห้องอย่างบ้าคลั่ง ลิสต์รายชื่อมูลนิธิและบ้านเด็กอ่อนทั้งหมดแล้วเข้าไปสืบเสาะถามไถ่ พยายามทำทุกวิถีทาง จนกระทั่งมาถึงบ้านเด็กอ่อนหลังสุดท้ายในลิสต์ที่เขามี

“เด็กผู้หญิงที่เข้ามาในเดือนที่ว๊านี้ เอ๊ะ มีคนหนึ่งค่ะ”

“ชื่อขวัญหรือเปล่าครับ แล้วตอนนี้ส่งไปไหนแล้ว”

“กรุณารอสักครู่ค่ะ” เจ้าหน้าที่ตอบรับคำขอของเยี่ยมยุทธ แล้วรีบหันหน้าค้นหาข้อมูลประวัติของน้องขวัญให้ เยี่ยมยุทธได้แต่เฝ้าภาวนาขอให้โชคเข้าข้างเขาบ้าง

“เอ๊ะ!” เจ้าหน้าที่มองหน้าจอคอมพิวเตอร์ของตนด้วยความแปลกใจแล้วหันมองหน้ากันเองอย่างเครียดๆ ทำหน้าเล็กลัก

“มีอะไรหรือครับ”

“เอ ถ้ายังไม่คุณกลับมาใหม่ได้ไหมคะ ทางเราขอเวลาสักครู่”

“เดี๋ยว! คุณเข้ามาไม่ได้นะคะ คุณไม่มีสิทธิ์เข้ามานะ”

ท่าทางมีพิรุณของเจ้าหน้าที่ทำให้เยียมยุทธสงสัยจนอดรันทดไม่ได้ รีบกระโดดข้ามเคาน์เตอร์เข้ามาตรวจดูหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยตัวเอง ทันทีที่เห็นข้อความว่า ‘ข้อมูลถูกลบไปแล้ว’ บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ เยียมยุทธถึงกับงุนงงซ็อกไป

“ไฟล์หายไปแล้ว! เกิดเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร” เยียมยุทธใช้เวลาอยู่หลายนาที เรียกสติของตัวเองกลับมา แล้วหันมาถามเจ้าหน้าที่ทั้งสองคนด้วยสายตาดูกร้าว

“ตั้ง ๒๐ กว่าปีแล้ว ใครจะไปทราบล่ะคะ พวกเรายังไม่มีใครมาทำงานที่นี่หรอก ไม่มีใครรู้”

“ขออภัยค่ะ พวกเราตั้งใจทำงานเพื่อเด็ก ถ้าคุณฟ้อง คุณก็ไม่เจอน้อง แถมยังทำให้พวกเราที่ไม่มีความผิดพลอยลำบากไปด้วย”

เจ้าหน้าที่สาวทั้งสองทำท่าจะร้องไห้ พุดขอโทษขอโพย อ้อนวอน เยียมยุทธขอให้เห็นใจ

เยียมยุทธคิดตามคำพูดของเจ้าหน้าที่ทั้งสองแล้วใจเย็นลง ดูท่าทางแล้ว พวกเธอคงเป็นพนักงานใหม่ที่ไม่ว่านี่เรื่องราวนี้อดีตของที่นี่เลยจริงๆ... ใครสักคนที่มีอำนาจอาจอยู่เบื้องหลัง มีคนจงใจลบข้อมูลของน้องสาวออกไป...ทำไม และเขาทำเพื่ออะไรกัน ความคิดและความเครียดวนเวียนอยู่ในหัวจนทำให้ปวดจี๊ดขึ้นมาในสมอง

“น้องอยู่ไหน น้องอยู่ไหน โอ๊ย ปวดหัว” อาการไม่เกรนพุ่งขึ้นเล่นงาน เยียมยุทธอย่างหนักหน่วง โรคประจำตัวที่เป็นมานานกำเริบขึ้นอย่างหนัก และบ่อยขึ้น เขาทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ ตราบใดที่หาน้องไม่พบ